

NGUYỄN NHẬT ÁNH

Chuyện xứ
Hàng
Bianca

TẬP 3: CHỦ NHÂN NÚI LÙNG CHỪNG

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

Table of Contents

[Tóm tắt nội dung. 1](#)

[Chủ nhân núi Lũng Chàng.. 3](#)

[Chương 1: GIÁO SƯ AKÔ NÔ.. 3](#)

[Chương 2: TRÊN MÁI NHÀ.. 13](#)

[Chương 3: MỐI QUAN TÂM CỦA MUSTAFA.. 25](#)

[Chương 4: KHU RỪNG TIÊN TRI. 33](#)

Tóm tắt nội dung

Pho tượng của Baltalon

Nguyên và Kăply là hai đứa trẻ ở làng Ke, bị bắt cóc vào xứ Lang Biang - thế giới phù thủy. Dưới lốt của K'Brăk và K'Brết, cả hai trở thành tiểu chủ nhân bất đắc dĩ của lâu đài K'Rahlan, kết bạn với Êmê, K'Tub, Suku và Păng Ting - những đứa trẻ cùng lứa. Là kẻ tử thù của lâu đài K'Rahlan, sứ giả thứ ba của trùm Hắc Ám là Baltalon đã sai con chim cất Bouboum gửi đến K'Brăk (tức Nguyên) một pho tượng tạc chính hình K'Brăk. Theo thông lệ, bất cứ ai nhận được pho tượng của chính mình do Baltalon gửi tới, người đó coi như đã lãnh án tử hình. Đúng 30 ngày sau khi gửi đi pho tượng, Baltalon sẽ tìm đến nạn nhân để lấy mạng, vì vậy hẳn được mệnh danh là "Sát thủ ngày thứ 30". Không ngờ đến ngày định mệnh đó, Baltalon lại tiêu tùng bởi một nguyên nhân hoàn toàn bất ngờ: nhầm tay trái với tay phải. Nhưng trùm Hắc Ám không chỉ có một tên sứ giả. Cùng lúc đó, Nguyên và Kăply phải đến học trường Đào tạo Tài năng Đămri, ngôi trường phù thủy lớn nhất của xứ Lang Biang, trong lốt K'Brăk và K'Brết. Từ đây mọi chuyện mới thực sự bắt đầu với một âm mưu mới...

Biến cố ở trường Đămri

Buriam, sứ giả thứ tư của trùm Bastu, bị phát hiện chính là vị giáo sư khả ái Hailixiro và sau đó đã bị bắt. Suốt một thời gian dài hắn đã bắt cóc con trai của cô Kemli Trinh, giáo viên trường Đămri, rồi dùng thuật Quỷ mộng để sai khiến cô làm việc cho hắn. Thầy N'Trang Long, hiệu trưởng, phải nhờ cặp ma nhóc song sinh Pôcô - Pôca mới bắt được Buriam. Nhưng đứa con của cô Kemli Trinh lại bị Buriak dùng bùa Ngốc làm cho tung tăng. Nguyên và Kăply được thầy N'Trang Long giao nhiệm đến núi Lưng Chùng để hái táo vàng, một việc xưa nay chưa ai từng làm được ngoại trừ Đại tiên ông Mackeno, người đứng đầu Tam Tiên.

Chủ nhân núi Lưng Chùng

Sau khi ăn quả táo vàng ở núi Lưng Chùng, Nguyên và Kăply đã chính thức trở thành "Chiến binh giữ đền" (CBGD) - trình độ pháp thuật ngang ngửa với các siêu phù thủy hạng nhất ở xứ Lang Biang. Cùng lúc đó, nhiều bí mật được vén màn: trùm Bastu lâu nay chính là Ka Ming, còn sứ giả Badd là do Thủ lĩnh phe Ánh Sáng giả trang. Và giáo sư nhóc tì Akô Nô chính là phân nửa (mặt tốt) của Chủ nhân núi Lưng Chùng (CNNLC), còn nửa kia (mặt xấu) là lão Ôkô Na độc ác tác oai tác quái. Hiệu trưởng N'Trang Long đã tiết lộ cho bọn trẻ biết nguyên nhân sâu xa của bi kịch này chính là do cuộc gặp gỡ giữa CNNLC và Đại phù thủy Păng Sur, một nhân vật trong Tam Tiên. Sứ mạng của CBGD vẫn chưa tiến triển gì nhiều. Vợ chồng K'Rahlan và Ka Ming tạm thời chưa lộ mặt để còn thực hiện nhiệm vụ ngăn chặn sự quay lại của trùm Bastu.

Báu vật ở lâu đài K'Rahlan

Phần kết của series chuyện với rất nhiều nút thắt được mở ra. Trùm Bastu chính là Pô Palay Tàn phế, tên trùm Hắc Ám được cho rằng là đã chết cách đây 300 năm dưới tay của Đại tiên ông Mackeno (chính là thầy N'Trang Long), anh trai của hắn. Ông K'Tul, một nhân vật bí hiểm, cha của K'Tub, lại là tay sai của Bastu. Bastu đã luyện được thần chú "Cực lạc tiêu diêu", một loại thần chú có sức mạnh vô địch. Báu vật lâu đài K'Rahlan, một thứ bị các phe phái tranh nhau tìm kiếm vì cho rằng đó là câu Thần chú Kim Cương số 7, thật ra chỉ là

một chiếc hộp đặc ruột được Tam Tiên dùng để đánh lừa Pô Palay. Uy lực của câu thần chú “Cực lạc tiêu điều” mạnh đến nỗi ngay cả Tam Tiên cũng không thể đối phó. Chính lúc đó, Kăply với con chim thần hộ mệnh Garuda đã đánh bại Bastu. Kết thúc truyện, Kăply và Nguyên được đưa về làng Ke, không rõ có gặp lại bạn bè ở xứ Lang Biang nữa không.

Tập 3:

Chủ nhân núi Lũng Chàng

Chương 1: GIÁO SƯ AKÔ NÔ

Nếu cần mô tả một buổi sáng tuyệt vời vì bất cứ lý do gì hoặc không vì bất cứ lý do gì, các bạn hoàn toàn có thể mô tả buổi sáng sau đây, cũng là buổi sáng mở đầu cho câu chuyện này: đó là khoảnh khắc nắng lên tươi thắm và cao cao bên trên lâu đài K'Rahlan, những cụm mây nổi như bông treo lười nhác giữa tầng trời với những đường viền mỗi lúc một ửng hồng như những quả táo sắp chín. Gió lướt đi xạc xào trên lá cây, một lúc sau đã nhún nhảy trên bãi cỏ xanh mượt đằng sau lâu đài bằng những bước êm ái rồi rụt rè quanh quẩn chỗ nhà bếp nơi thằng Đam Pao và con Choleng đang ngồi ngáp vặt.

Đó là một buổi sáng thực sự thanh bình và thư thái với hai đứa nhỏ, bởi vì cũng thực sự là sáng nay hai đứa nó chẳng có chuyện gì để làm vì đến trưa bà Êmô mới từ lâu đài Sêrôpôk trở về, còn pháp sư K'Tul thì sau cú đại bại của tờ Tin nhanh N, S & D trong mưu toan lật đổ hiệu trưởng N'Trang Long, cơ thể của ông xuôi xị đến mức cơn đói cũng đột ngột thiếp đi, không buồn gào lên như thường lệ vào thời điểm mặt trời vẫn mọc.

Lúc Nguyên, Kăply, Êmê, K'Tub xách cặp trèo xuống cầu thang xoắn, đã thấy ông K'Tul ngồi đằng bàn, đang uể oải nhắm nháp bia Saydimi, là thứ mà người ta không bao giờ uống vào lúc sáng sớm nếu không ở trong tâm trạng buồn phiền quá mức.

K'Tub định ngăn ba nó nhưng nghĩ sao lại thôi, chỉ nói:

- Chào ba!

Những đứa còn lại cũng cất tiếng chào gọn lỏn rồi chuồn lẹ ra cổng. Mặc dù trông ông K'Tul hôm nay không có vẻ gì muốn gây sự với toàn thể giới nhưng bọn Kăply không thể đoán chắc được điều đó nếu tụi nó cứ tiếp tục chàng ràng trước mặt ông như những mồi lửa.

- Em không hiểu tại sao ba em có ác cảm với thầy N'Trang Long dữ vậy? - K'Tub cất giọng rầu rầu khi rảo bước trên đại lộ Brabun.

- Ờ, chị thấy thầy N'Trang Long cũng tốt quá chứ! - Êmê phụ họa.

- Tốt quá chứ không phải là cũng tốt quá! - K'Tub cự nự, mặt đã có vẻ quàu quạu.

Nguyên đang định lên tiếng, bỗng há hốc miệng khi thấy Êmê co giò vọt chạy.

- Êmê, em đi đâu vậy?

Kăply hét lên nhưng Êmê không trả lời, tiếp tục phi như gió, trông nó cuống cuồng như một người đang cố thoát ra khỏi một đám cháy.

Kăply sầm mặt quay sang K'Tub:

- Tại mày đó...

- Sao lại tại em? - K'Tub kêu lên oan ức. Nó chỉ tay vào CỬA HIỆU THẤT TÌNH bên đường

- Bộ anh không nghe gì hết sao?

Kăply nhìn sang cửa hiệu của lão Seradion và ngay lập tức nó hiểu ngay điều gì đã khiến Êmê tháo chạy.

Một điệu nhạc văng ra từ bên trong xoáy vào tai nó, nghe rõ mồn một:

Hứa thật nhiều
Thất hứa thật nhiều
Yêu thật nhiều
Thấy ghét thật nhiều
Vào đây vả miệng nó
Cho nó đừng nói điều!

Xạo thật rồi
Nói láo thật rồi
Hết thật rồi
Hết thuốc thật rồi
Vào đây bóp mũi nó
Cho nó đừng hắt hơi!

Kăply lắc đầu:

- Lão Seradion này thật lắm trò.

- Cái vụ xập xình này lão mới trang bị gần đây để câu khách đó. - K'Tub cười hì hì -
Nhưng lão làm thế chỉ tổ làm khách bỏ chạy hết!

Nguyên lạng lẽ rảo bước, cố tỏ ra chẳng dính dáng gì đến chuyện nhảm nhí này. Nó biết Êmê chưa hết xấu hổ về vụ trót ếm bùa nhỏ Bolobala, mặc dù thứ bùa lôm côm của cô nàng chẳng có chút xíu hiệu quả gì hết.

Nguyên sải bước thật nhanh, tất nhiên không phải để bắt kịp Êmê mà chính để tránh xa cái miệng ưa chọc gheo của thằng K'Tub trước khi thằng nhóc kịp chìa mũi dùi sang nó. Hơn nữa, dù muốn Nguyên cũng không dễ gì đuổi kịp Êmê khi cô bé chạy với một tốc độ mà nếu có thêm lần khói xịt đằng sau đuôi thì rất dễ nhằm với một chiếc xe đua thể thức 1.

Cả bọn chỉ tóm được Êmê trong sân trường khi cô nàng ra sức ngăn một đứa bé đang hăm hè xông vào định nện nhau với một đứa cao hơn nó cả một đầu.

Thằng bé trạc mười tuổi, chắc là học sinh lớp Sơ cấp 1, tóc để trái đào trông ngộ nghĩnh hết sức. Lúc bọn Kăply trò tới thì nó đang cố giăng ra khỏi tay Êmê, giương đôi mắt đen lay láy nhìn cô bé, giận dữ:

- Buông ra đi, nhóc! Để ta nện thằng oắt mất dạy này một trận!

- Trờì đất! - K'Tub trợn mắt kêu lên - Sao thằng lỏi này ăn nói xác láo vậy ta? Nó được mấy tuổi mà dám kêu chị Êmê là nhóc?

Păng Ting không biết mò lên trường từ hồi nào, lúc này đang đứng bên cạnh đám ấu đả, cất tiếng khuyên lơn:

- Thôi, bỏ qua đi em.

- Bỏ qua sao được! - Thằng bé ré lên, mặt mày vẫn còn phùng phùng như hơi lửa.

- Nếu chị bỏ qua được thì chị nghĩ là em cũng bỏ qua được chứ!

Thấy Păng Ting lộ vẻ giận dữ, thằng bé lập tức thay đổi thái độ. Nó thở phì một tiếng, đưa tay quệt mồ hôi trên trán:

- Nếu nhóc người nói vậy thì ta cũng đành bó tay.

Nó quay sang đối thủ to gần gấp rưỡi nó, phẩy tay:

- Người đi đi! Nên nhớ là ta chỉ tha cho người một lần thôi đấy!

Thằng lớn đã định bỏ đi, nghe thằng bé nói vậy liền gầm gừ nhảy xổ lại, nhanh nhe ra:

- Mà nói gì nói lại lần nữa coi!

- Thôi đi Đêra! - Êmê vội vàng đẩy thằng này ra - Bộ bạn muốn đánh nhau với trẻ con thiệt hả?

Păng Ting vỗ vai thằng bé, giọng trêu mếu:

- Thôi, em cũng vào lớp đi. Đừng chàng ràng ở đây nữa!

- Chuyện gì thế, Păng Ting? - Khi hai kẻ hiếu chiến đã dè dặt bỏ đi mỗi người một hướng, Nguyên nhìn Păng Ting tò mò hỏi.

- Thằng Đêra lớp em ấy mà. - Păng Ting cúi nhặt cái nón chóp dưới đất lên, phúi phúi và hậm hực đáp - Nó thấy bữa nay em uốn tóc xoắn nên cứ tò tò theo trêu chọc. Thế là thằng nhóc kia không biết ở đâu xông tới đòi nện nhau với nó.

Êmê mỉm cười:

- Thằng nhóc đó trông cũng đáng yêu quá chớ hả?

Kăply nhún vai:

- Tính tình thằng lỏi đó kể như là chơi được nhưng nó ăn nói sao nghe chói tai quá!

Kăply vừa nói vừa đảo mắt nhìn quanh nhưng thằng nhóc đã biến đâu mất. Chắc nó đã chuồn vô lớp rồi - Kăply nghĩ bụng. Nhưng khi nó và Nguyên đi dọc theo hành lang để về lớp thì tụi nó chợt thấy thằng nhóc khi nãy đứng trong lớp Cao cấp 1 và đang bị tụi học trò vây quanh chọc ghẹo.

Việc thành linh bắt gặp thằng nhóc ngồ ngộ này trong lớp học của Mua khiến đôi mắt Kăply chớp lia chớp lịa.

- Nó làm gì trong đó vậy há? - Kăply ngạc nhiên quay sang Nguyên.

Nguyên đáp lời bạn bằng cách nắm tay Kăply lôi lên hành lang, ba mươi giây sau hai đứa đã đứng cạnh cửa sổ thò đầu dòm vô.

Kăply thấy rõ Kan Tô đang xoa đầu thằng nhóc, vui vẻ hỏi:

- Nhóc mà là học sinh mới à?

Thằng nhóc chưa kịp trả lời đã quay đầu một vòng vì bị thằng Y Gok nghịch ngợm kéo tai:

- Hồng lẽ mà không biết lớp Sơ cấp 1 nằm ở đâu sao, nhóc?

Mua gạt tay Y Gok ra:

- Sao bạn chơi mạnh tay thế?

Quay qua thằng nhóc, Mua dịu dàng nói:

- Để chị dẫn em về lớp nhé.

Nhưng khi Mua nắm lấy tay nó thì thằng nhóc ghì lại:

- Thả ta ra.

- Em không muốn để chị dắt thì thôi. - Mua đành buông tay ra, cố giữ giọng mềm mỏng -
Thế thì chị đi trước, em đi sau nhé.

- Ta nói rồi. Ta không đi đâu hết.

Thằng nhóc lại ré lên và lần này thì tụi học trò lớp Cao cấp 1 đã có vẻ phát bực.

- Kệ nó, Mua. - Y Gok hừ mũi - Để lát nữa thầy Akô Nô mời nó ra.

Như không muốn thằng nhóc gặp chuyện rắc rối, Mua nhìn nó bằng ánh mắt khẩn khoản:

- Đi về lớp đi em! Em đừng có bướng...

Tiếng chuông vào lớp vang lên inh ỏi cắt ngang lời dỗ dành của Mua. Trong khi tụi học trò chưa kịp ổn định chỗ ngồi thì một đám mây màu tím đã bay tới và là đà dừng lại: thầy N'Trang Long vẫn quần mình trong chiếc áo chùng quen thuộc và bàn chân quanh năm không mang giày dép của thầy trong nháy mắt đã đứng ngay giữa cửa.

Lớp học đột ngột tối sầm khi vóc dáng cao lớn của thầy gần như chắn bít cửa ra vào. Trong tư thế như không cho một ai tẩu thoát đó, thầy nhìn tụi học trò đang bổ nhào bổ nhào về chỗ ngồi bằng ánh mắt phải nói rất ư là ngán ngấm:

- Nói thiệt là các trò làm ta mất mặt quá!

Thầy khẽ lướt mắt về phía thằng nhóc siêu quậy lúc này đang đứng trơ một mình giữa lớp, cạnh bàn giáo viên và Kăply chắc chắn là thầy sẽ lại thốt ra một lời than phiền khác về cái chuyện tại sao một đứa học sinh lớp Sơ cấp 1 còn đứng xó rớ ở đây khi chuông vô lớp đã reo om nãy giờ.

- Tụi mình về lớp đi! - Kăply thúc cùi chỏ vào hông Nguyên, lo lắng giục - Thầy hiệu trưởng muốn nổi quạu rồi đó.

- Thầy không nhìn thấy tụi mình đâu. - Nguyên gạt ngang - Bữa nay lớp Cao cấp 1 có thầy mới, đợi coi thử mặt mũi giáo sư Akô Nô như thế nào.

Như cùng tâm trạng với Kăply, Kan Tô lật đật nạt thằng nhóc khi thấy thầy N'Trang Long nhìn thằng này:

- Ra ngoài đi mày!

Y Gok phân trần:

- Khi này bạn Mua năn nỉ thằng oắt này để dẫn nó về lớp mà nó hổng chịu nhúc nhích gì hết, thầy ơi!

Diradivo, một thằng nhãi đến lúc này vẫn còn chạy loăng quăng giữa hai dãy bàn như thể không quyết định được nên ngồi vào chỗ nào, ngoảnh mặt về phía thầy hiệu trưởng, cất giọng the thé:

- Thầy Akô Nô chưa xuống tới, có gì đâu mà mắt mặt hờ thầy?

- Giáo sư Akô Nô đã tới từ lâu rồi, trò à. - Thầy N'Trang Long nhún vai và rầu rĩ nói - Thiệt tình thì ta cũng không hiểu ổng nghĩ sao khi nhìn thấy một cái lớp bát nháo như thế này.

Thầy N'Trang Long là người ưa khôi hài nhưng căn cứ vào giọng nói của thầy lúc này không có vẻ gì là thầy vừa nói đùa. Như bị một lực vắn vô hình, tất cả cái đầu của tụi học trò lớp Cao cấp 1 quay tròn một vòng khiến Nguyên và Kăply bên ngoài cửa sổ phải hốt hoảng ngồi thụp xuống.

- Các trò đừng quay mòng mòng nữa. Giáo sư Akô Nô đang ở đây nè.

- Trời đất! - Cả lớp đồng loạt kêu lên bằng thứ giọng sừng sốt của những kẻ lần đầu nhìn thấy ma khiến Nguyên và Kăply hấp tấp thò đầu lên và đến phiên tụi nó, hai đứa cũng há hốc miệng ra khi thấy ngón tay thầy N'Trang Long đang chỉ ngay chóc vào thằng oắt lạ mặt.

- Thầy không nói giỡn chớ, hả thầy? - Y Gok run run hỏi, bụng thót lại khi nhớ đến cái bẹo tai vừa rồi - Làm sao mà giáo sư Akô Nô là... là... thằng nhóc này được...

- Nhóc cái đầu nguời! - Thằng nhóc gằm lên, cố làm ra vẻ đe dọa nhưng bộ tịch trẻ con của nó khiến nó trông rất buồn cười.

Như nhận ra nạt nộ như vậy không ăn thua, nó quét mắt xuống các dãy bàn đang rộ lên những tiếng cười rúc rích:

- Các trò có biết ta năm nay bao nhiêu tuổi rồi không mà dám kêu ta là nhóc hử?

- Mười tuổi là cùng chớ mấy! - Thằng Diradivo nhanh nhẩu đáp, giọng giễu cợt. Nói xong, nó toét miệng cười hì hì.

- Các trò nghe đây! - Có vẻ không muốn lũ học trò trượt quá xa ra ngoài rìa của sự lễ phép, thầy N'Trang Long cất cao giọng - Giáo sư Akô Nô tuy có bề ngoài của một đồng tử nhưng nếu xét về thời gian có mặt trên đời, có lẽ tuổi của giáo sư còn nhiều gấp đôi ta lận đó.

Tiết lộ của thầy N'Trang Long cộng với nét mặt nghiêm nghị của thầy khi thông báo điều đó khiến tụi học trò im bật. Vẻ cười cợt trên mặt bọn nhóc như bị một bàn tay vô hình xóa mất, thay vào đó là sự ngơ vực xen lẫn sợ hãi, và ánh mắt tụi nó nhìn thầy Akô Nô bây giờ trông rất giống với cái cách chiêm ngưỡng một kỳ quan.

Trước vẻ mặt hoang mang của bọn học trò đang ngồi chết khiếp trên ghế, thầy N'Trang Long quay sang thầy Akô Nô, lịch sự:

- Anh đã có thể bắt đầu buổi học được rồi đó, anh Akô Nô.

- Cảm ơn ông, ông N'Trang Long.

Thầy Akô Nô nói, và Kăply phải cố lắm mới không phì cười khi chợt phát hiện thầy Akô Nô đứng đối diện với thầy N'Trang Long trông kỳ cục y như người tí hon đứng cạnh người khổng lồ trong những bộ phim mà nó đã từng xem.

Nhưng Kăply chưa kịp huých vai Nguyên để chia sẻ cảm giác hoạt kê đó đã lập tức biến sắc mặt khi thầy N'Trang Long lại tỉnh queo lên tiếng, mắt vẫn không nhìn về phía tụi nó:

- Còn những đứa nhóc nhà K'Rahlan cũng nhanh chóng về lớp đi, và nhất là không được quên những gì ta đã dặn hôm qua, nhớ đấy!

Có thể nghe rõ tiếng gầm gừ của thầy Haifai trong cổ họng khi Nguyên và Kăply lấm lét thò đầu vô lớp.

Thầy quay cái trán dồ về phía tụi nó, hốc mắt tối om om của thầy loé lên tia sáng rờn rợn và trong khi cả lớp đang chờ thầy phát nổ thì đột nhiên thầy nguội ngắt như một quả mìn thành linh bị ướt:

- Hai trò về chỗ đi!

- Sao về chỗ đơn giản vậy thầy? - Như thường lệ, thằng Amara gào lên bất bình - Thầy phải bắt tụi nó chùi cầu tiêu hay bét ra cũng phải chép phạt nghìn lần câu "Con sẽ không bao giờ đi trễ" chớ.

Thầy Haifai hừ giọng và cái cách thầy nhìn Amara không khác gì nhìn một củ cải bị thối:

- Nếu bữa nay ta thiệt sự không vui thì ta sẽ bắt trò chép phạt năm nghìn lần câu "Con sẽ không bao giờ nhảy vô họng thầy giáo" chứ không phải là phạt K'Brăk và K'Brêt, Amara à.

Câu nói đầy miệt thị của thầy Haifai như ngọn roi quất ngang lưng Amara. Thằng nhóc nhảy tưng tưng, và đúng như Kăply nghĩ trong đầu, nó ngoác miệng rống hết cỡ:

- Cô ơi, cô! Thầy nói vậy mà cô...

- Thôi đi, Amara! - Từ đôi môi đỏ như son của thầy Haifai, một giọng phụ nữ eo éo phát ra - Ta nghĩ rằng một ngày vui như ngày hôm nay thì ổng dễ dãi như vậy cũng phải thôi, trò à.

Dĩ nhiên bọn học trò đều biết cô Haifai muốn nhắc đến vụ sù giả thứ tư của trùm Bastu bị bắt hôm qua. Chính thằng Amara cũng nhớ ra chuyện đó nên nó thấy nếu nó cứ nằng nặc yêu cầu trừng phạt Nguyên và Kăply thì kể như nó hồng giống ai hết. Vì vậy mà nó thả người rơi phịch xuống ghế, và trông vẻ mặt nhăn nhó của nó có cảm tưởng như nó đang ngồi trên một quả cầu gai.

Ở trên bâng, thầy Haifai bắt đầu đập đập hai tay vào nhau theo thói quen:

- Hôm nay chúng ta học câu Thần chú chiến đấu số 8...

Chỉ đợi có vậy, Kăply chồm người qua chỗ thằng Tam, hạ giọng thì thào:

- Tam nè, mày nhìn thấy giáo sư Akô Nô bao giờ chưa?

- Giáo sư mới của lớp Cao cấp 1 hở? - Tam hỏi lại, kể từ khi vợ chồng thầy Haifai thôi hành hạ nó, Tam đã thôi lăm la lăm lét mỗi khi trò chuyện - Tao chưa thấy. Nhìn ông thế nào?

- Lạ lắm mà ạ. - Kăply xích sát vào Tam hơn nữa để có thể chìa vé mặt hào hứng vào ngay mắt thằng này - Ông chỉ là một thằng nhóc chừng chín, mười tuổi thôi à.

- Cái gì? - Suýt chút nữa Tam đã bắn lên khỏi ghế, miệng nó há ra - Mà không nói đùa đó chứ?

- Không đùa chút nào. Cả tao lẫn thằng K'Brăk đều thấy. - Kăply xác nhận với vẻ khoái trá thấy rõ - Thầy N'Trang Long bảo ông nhiều tuổi lắm, nhiều hơn cả thầy nữa. Nhưng tao thấy ông y chang một đứa con nít. Ông quậy dữ lắm. Hồi sáng cả đồng lứa chúng kiến cảnh ông đòi đánh nhau với thằng Đêra lớp Trung cấp 2 ngay giữa sân trường nè.

Tam nhìn Kăply bán tin bán nghi, không biết thằng này có bịa chuyện để lỡm nó hay không. Làm gì có chuyện một giáo sư đòi đánh nhau với học trò!

Nhưng Tam chỉ nghi ngờ lúc đó thôi. Khi chuông tan học vang lên, vừa bước ra khỏi lớp, nó đã nghe Kăply ré lên:

- Ông kìa, Tam!

Tam giật mình nhìn theo tay chỉ của Kăply, ngó người ra khi thấy thằng nhóc mà Kăply bảo là giáo sư Akô Nô đang phóng ra khỏi lớp Cao cấp 1 và chạy như bay về phía lớp Trung cấp 2. Kăply, Nguyên và Tam tò mò đi theo, ngạc nhiên thấy thầy Akô Nô chặn Păng Ting ngay trước cửa lớp khi cô bé cùng Êmê lơn ton đi ra.

- Từ sáng đến giờ thằng nhóc kia có còn chọc phá gì người nữa không, Păng Ting? - Thầy hỏi, giọng quan tâm.

Păng Ting toét miệng cười khi nhận ra thằng bé ngộ nghĩnh:

- Lại là em à?

Păng Ting chưa kịp nói tiếp, thằng Đêra đã xông tới. Nó nhìn thầy Akô Nô bằng cặp mắt hằn học:

- Thế nào? Bộ mày định tìm tao để nện nhau nữa à?

Như hồi sáng, thầy Akô Nô có vẻ không nhớ ra mình là ai. Trước vé mặt sừng sốt của Tam, thầy xắn tay áo lên:

- Muốn thì chơi à.

Bị đối phương khiêu khích, Đêra như không còn lý trí. Mặt đỏ bầm, nó nhảy xổ vào thầy Akô Nô như một cơn lốc và trước khi tụi Kăply kịp lên tiếng ngăn cản, hai bên đã đấm nhau tui bụi rồi.

- Đêra! - Păng Ting và Êmê cùng la lên khi thấy cả hai ôm chặt lấy nhau và té lăn cù dưới sân.

- Bạn có buông ra không?

Ở phía đối diện, Nguyên và Kăply cũng cùng ré lên một lượt:

- Đêra! Thầy Akô Nô đó!

Ba tiếng “thầy Akô Nô” dội vào tai Đêra như một gáo nước lạnh. Nó buông thầy Akô Nô ra, nhảy phắt dậy và dáo dác ngó quanh:

- Đâu? Thầy Akô Nô đâu?

Nó quay sang tụi Kăply gầm gừ:

- Tụi mày nói nhăng gì thế?

Kăply chỉ tay vô thầy A kô Nô mặt mày lem luốc lúc này đang lóp ngóp bò dậy:

- Thầy đây nè.

- Mày... nói... sao?

Cặp mắt Đêra lập tức đứng tròng, hoàn toàn không nhận ra mình đang cà lăm. Ở bên cạnh, Păng Ting, Êmê và những đứa khác cũng cảm thấy như trời vừa sập xuống đầu. Như để trả lời Đêra, một đám học sinh lớp Cao cấp 1 từ xa ùa tới.

- Trời đất! - Kan Tô rống lên bài hãi - Đứa nào làm gì thầy Akô Nô vậy?

Bằng cả hai tay, Y Gok rớt rít phui bụi trên chiếc áo chùng xốc xếch thô thảm của thầy, miệng tía lia:

- Đứa nào vậy thầy? Thầy nói tên nó ra đi, con sẽ kêu thầy hiệu trưởng đuổi học nó.

Thầy Akô Nô trừng mắt nhìn Y Gok:

- Trò mà bép xép với lão N'Trang Long, ta sẽ đuổi học trò trước tiên đó!

- Đừng thấy thầy Akô Nô lóc chóc mà coi thường à nha. - Mua hớn hỏ khoe trên đường về, nhìn vẻ mặt tươi roi rói của nó có cảm tưởng thầy Akô Nô vừa cho nó cả đồng điểm mười trong buổi học đầu tiên - Có thể nói là mình chưa từng thấy một giáo sư nào xịn như thầy!

- Ờ, biến lớp học thành một đại dương đâu phải là chuyện đơn giản. - Kan Tô xuýt xoa phụ họa - Bàn ghế đều biến thành thuyền và tất cả tập vở thành những cánh buồm hết ráo. Lại giông bão ầm ầm nữa chớ, khiến đứa nào đứa nấy sợ chết khiếp.

Kan Tô xộc tay vào mái tóc xù:

- Ác liệt thiệt tình!

K'Tub há hốc miệng:

- Sáng nay thầy dạy môn Biển hỏ anh Kan Tô?

- Ừ. - Kan Tô vuốt lại mái tóc mà nó vừa bới tung lên - Thiệt ra thì thầy chưa dạy bài nào hết. Thầy chỉ mới giới thiệu cho học trò biết thế nào là tinh túy của phép biến thôi.

Bolobala tặc lưỡi:

- Chắc chắn những màn biểu diễn của thầy Akô Nô không có trong sách giáo khoa rồi.

- Sách giáo khoa á? - Mua lúc lắc hai bím tóc, giọng hào hứng - Thầy Akô Nô bảo những thứ ghi trong đó chỉ là những trò trẻ con.

- Bây giờ nghĩ lại thiệt tức cười hết sức. - Kan Tô huơ tay sang hai bên - Các bạn tưởng tượng được không, một ông thầy mười tuổi oang oang chê sách giáo khoa là đồ trẻ con. Vậy mà lúc đó không đứa nào cảm thấy buồn cười. Cả lớp cứ thần mặt ra như bị thôi miên.

- Có đấy, Kan Tô. - Mua hăng giọng - Bạn không nhớ Diradivo...

- À phải rồi. - Kan Tô sáng mắt lên - Lúc đó chỉ có thằng Diradivo là bật ra tiếng cười khế. Thầy Akô Nô liền xoáy mắt vào mặt nó: “Trò cười cái con khỉ gì thế?”. Các bạn cũng biết rồi đó, Diradivo không phải là đứa hiền lành gì. Nó nhơn nhơn hỏi lại “Hổng lẽ trình độ của thầy còn cao hơn sách giáo khoa?”. Phải nói là nó hỏi một câu đại ngu, vì ngay cái chuyên biến lớp học thành biển cả trước đó đã cho thấy ngay trình độ phi thường của thầy Akô Nô rồi.

K’Tub sốt ruột, vừa hỏi nó vừa nhảy tưng tưng:

- Thế thầy Akô Nô đáp sao hở anh Kan Tô?

- Đáp sao á? Thầy nheo mắt nhìn Diradivo, tỉnh queo hỏi “Thế theo sách giáo khoa, một pháp sư có thể biến con người thành mặt trăng được không?”

- “Dạ, hình như kh... ô... ông...”, thằng Diradivo ngập ngừng đáp.

- Về lý thuyết, môn Biến cho phép biến một sinh vật thành một đồ vật, nhưng biến thành mặt trăng hay mặt trời thì lại khác. - Mua chen lời - Hầu như không có nhà soạn sách giáo khoa nào dám hình dung đến điều kinh khủng đó.

Kan Tô gật gù:

- Đúng vậy. Chính thầy Akô Nô cũng xác nhận rằng mặt trăng không phải là một đồ vật. Theo thầy, mặt trăng chính là cánh cửa vũ trụ, nơi có một ngõ lên trời và một ngõ xuống địa ngục. Mặt trăng cũng là hoa hậu của các tầng trời, là nữ thần bảo trợ cho việc sinh nở.

Lại thằng K’Tub bộp chộp:

- Thế thầy Akô Nô định biến ai thành mặt trăng à, anh Kan Tô?

Kan Tô trả lời bằng cách kể tiếp:

- Thầy trợn mắt nhìn thằng Diradivo lúc này mặt mày đã trắng bệch: “Thế trò có tin là ta sẽ biến trò thành mặt trăng ngay bây giờ không?”. Diradivo chắc đã sồn ra quần rồi, đã muốn khóc lóc xin tha lỗi rồi, nhưng sau khi đảo mắt một vòng, thấy cả lớp chăm chăm nhìn nó, thế là nó đâm ngượng. Nó lấp bắp, vừa nói vừa run: “Con... kh... ô... ông tin”. Thầy Akô Nô liền khoả tay một vòng...

Tới đây thằng Kan Tô láu cá cố tình ngưng ngang khiến cả đồng cái miệng bật hỏi:

- Thế rồi sao nữa?

Chỉ đợi có vậy, Kan Tô trình trọng cất giọng:

- Thế là lớp học lập tức tối sầm như đêm ba mươi. Rồi trong nháy mắt, một mặt trăng tròn vành vạnh mọc ngay chân tường. Cả lớp như hóa đá, đứa nào đứa nấy trừng trừng nhìn mặt trăng dần dần nhô lên từng chút một, trong lòng vừa hân hoan lại vừa khiếp hãi. Khi lên đến đỉnh lớp thì mặt trăng dừng lại, và dưới ánh sáng rực rỡ của nó, mọi người đều nhận thấy thằng Diradivo đã không còn trong chỗ ngồi.

- Bây giờ thì Diradivo đã ở trên trần nhà, đã hóa thành một mặt trăng tròn như một chiếc đĩa bạc. - Mua rụt cổ nói - Và ghê gớm nhất là hai con mắt của thằng Diradivo. Đôi mắt của Diradivo nhìn xuống lớp, chớp lia lịa và ầng ậng nước. Nó đang khóc, có lẽ là vì sợ và cả vì hối hận.

Bọn Kăply há hốc miệng, không tin được một cái tai nào trong hai cái tai của mình. Câu chuyện thật lạ lùng, đến mức Kăply nghĩ rằng những chuyện như thế chỉ có thể xảy ra trong mơ.

- Siêu đẳng thiệt! - Mãi một lúc, Êmê là đứa đầu tiên buột ra lời cảm khái.

- Ừ. - Bolobala chà tay lên chóp mũi - Mình đã học môn Biến năm ngoái. Nhưng ngay cả thầy Hailixiro...

Nguyên hừ giọng:

- Bolobala! Hấn là Buriam!

- Ờ, xin lỗi. Đúng rồi, Buriam! - Khuôn mặt bầu bĩnh của Bolobala khẽ nhăn lại, trông rất giống một con mèo phạm lỗi. - Ý mình muốn nói ngay cả sứ giả thứ tư của trùm Bastu cũng không biểu diễn được màn nào ấn tượng bằng một nửa như thế.

K'Tub cầm tay Kan Tô lắc qua lắc lại:

- Thế rồi sao nữa hả anh? Rốt cuộc thì anh Diradivo...

- Dĩ nhiên là sau đó thầy Akô Nô biến mặt trăng trở lại thành Diradivo. Và lúc này thì thằng nhãi ngồi xẹp như miếng giẻ ướt, hồng đi ra đi vô gì ráo, chân cẳng không nhúc nhích nổi mà miệng mồm cũng méo xẹo luôn.

- Lạ thiệt à nha. - Nguyên vừa nói vừa dứt một sợi tóc - Nếu tài giỏi như vậy sao thầy Akô Nô đánh không lại thằng Đêra? Khi nãy nhìn thầy bò toài dưới đất với thằng Đêra, đầu cổ mình mảy lấm lem, ngó thiệt rầu hết sức!

Thắc mắc của Nguyên lập tức đánh thức bọn trẻ khỏi cơn phấn khích. Bolobala nhú cặp lông mày rậm:

- Ờ há. Nhắc tới mới thấy kỳ cục...

Êmê lúc lắc mái tóc vàng:

- Khó hiểu thiệt!

- Chẳng có gì là khó hiểu hết, chị Êmê. - Păng Ting nói, rõ ràng sự quan tâm đặc biệt của thầy Akô Nô đối với nó khiến nó cảm thấy có nghĩa vụ phải bênh vực thầy - Em nghĩ khi sống trong hình hài một đứa trẻ, thầy Akô Nô tất nhiên phải nhiễm tính trẻ con. Có thể vạ nhau là trò đùa ưa thích của thầy.

Khi không ai cắt nghĩa được sự mâu thuẫn trong hành động của thầy Akô Nô thì cách giải thích của Păng Ting hiển nhiên là lập luận dễ chấp nhận nhất. Nếu có điều gì khiến Nguyên, Kăply và Êmê kịch liệt phản đối thì đó chính là ao ước cực kỳ bá láp của thằng oắt K'Tub. Nó chìa bộ mặt phấn khởi vào mắt mọi người, hí hửng nói:

- Chắc, hổng biết chừng nào em mới có dịp vật nhau với thầy Akô Nô há?

Chương 2: TRÊN MÁI NHÀ

Ông K'Tul đón nhận cái tin về sự xuất hiện của giáo sư Akô Nô trong trường Đămri với một thái độ dè dặt:

- Thú thiệt là ta chưa từng nghe nói tới một giáo sư nào quái chiêu như thế!

Ông đã cởi bỏ bộ mặt ủ rũ ban sáng và đưa tay vân vê hàm ria con kiến một cách kích động:

- Các phù thủy tốt nghiệp khoa sư phạm ở cái xứ Lang Biang này ta biết gần hết và nếu ta nhớ không lầm thì hổng có thằng cha nào có hình dáng lóc chóc như vậy.

- Thiệt mà ba! - Thằng K'Tub ré lên từ bên này chiếc bàn ăn, miệng vẫn đang lèn chặt xà lách trộn nên giọng nói nghe như phát ra từ đằng sau một chiếc khăn tay - Chính con nhìn thấy nè. Thầy Akô Nô ngó chừng mười tuổi, ổng khoái đập lộn một cây!

- Ta không nói là tụi con bịa chuyện. - Ông K'Tul giật giật chiếc khăn rằn trên vai một cách nóng nảy - Ta chỉ muốn nói là ta rất lấy làm lạ về giáo sư Akô Nô.

Bà Êmô nhẹ nhàng chen lời:

- Có thể ông ta không phải là người của Bộ Giáo Dục, anh K'Tul à.

- Chính là ta đang nghĩ như vậy đó! - Ông K'Tul liếc bà Êmô bằng ánh mắt đầy ngụ ý - Và đó là điều cực kỳ khó hiểu. Theo chỗ ta biết, trừ lớp Hường nghiệp được hưởng quy chế sử dụng giáo viên thỉnh giảng, toàn bộ các thầy cô trong trường Đămri phải do Bộ Giáo Dục bổ nhiệm.

- Ba biết không ba! - Thằng K'Tub chẳng thèm quan tâm đến thắc mắc của ba nó, lại hào hứng khoe - Theo mấy anh chị ở lớp Cao cấp 1 kể lại, thầy Akô Nô thiệt là siêu. Sáng nay thầy vừa biến anh Diradivo thành mặt trăng đó ba.

Có vẻ như ông K'Tul chẳng cần biết Diradivo là thằng nhóc nào nhưng cái vụ biến hóa độc chiêu kia khiến ông không khỏi biến sắc.

- Biến thành mặt trăng ư? Không thể như thế được! - Ông lẩm bẩm như tự nói thầm - Mặt trăng không phải là một đồ vật. Mặt trăng chính là cánh cửa vũ trụ...

K'Tub láu táu tiếp lời, giọng khoái trá thấy rõ:

- Cánh cửa đó có một ngõ lên trời và một ngõ xuống địa ngục, đúng không ba? Con còn biết mặt trăng là hoa hậu của các tầng trời, là nữ thần bảo trợ cho việc sinh nở. Nhưng mà thầy Akô Nô vẫn biến được tuốt, ba à!

- Biển được cái con khi! - Ông K'Tul thành linh quắc mắt - Đó chỉ là trò lừa bịp. Một trò bịp, tụi con hiểu không?

Không khí quanh bàn ăn đột nhiên căng như một sợi dây đàn, đến mức Nguyên cảm thấy cần phải lái câu chuyện sang hướng khác:

- Thế tờ Tin nhanh N, S & D có đưa tin gì về chuyện trường Đămri có giáo viên mới không hở, bố?

Nguyên cố ý tránh nhắc đến tờ Lang Biang hằng ngày, sợ ông K'Tul nổi xung, nhưng câu hỏi của nó càng làm ông cáu hơn.

- Tờ báo thỏ để đó á? - Ông K'Tul nghiêng răng ken két - Hừm, ta chưa từng thấy ai sĩ diện hão như Ama Đliê. Tạm thời đình bản là cái quái gì kia chứ! Việc gì phải đình bản! Cứ nghĩ đến cái cảnh thằng cha Kan Blao lúc này đang ngồi rung đùi là ta muốn lộn ruột.

Trong khi bọn trẻ mày thộn ra trước cơn giận đột ngột của ông K'Tul, bà Êmô cố tìm cách làm cho bầu không khí dịu xuống:

- Tôi nghĩ Ama Đliê chỉ nghỉ ngơi một thời gian ngắn thôi, anh K'Tul. Có thể tờ Tin nhanh N, S & D (nóng, sốt và dẻo) sẽ ra mắt lại trong một vài hôm nữa.

Ông K'Tul vẫn thờ khò khè như một người lên cơn suyễn nhưng rõ ràng là câu nói đúng lúc của bà Êmô có hiệu lực như một cái giá đỡ, giúp ông không đến nỗi ngã lăn ra. Ông không tìm được lý do để đẩy sự phẫn nộ đi xa hơn nhưng từ lúc đó cho đến khi bữa ăn kết thúc, bọn trẻ thấy ông không mức thêm một thìa canh nào nữa.

Nguyên và Kăply cũng chỉ bị cơn cáu gắt của ông K'Tul làm cho hoảng hồn ngay lúc đó thôi, và sau đó thì tụi nó quên rất nhanh. Cái hạn định mười ngày của thầy N'Trang Long hiện đang choán hết tâm trí của tụi nó nên dĩ nhiên tụi nó chẳng hơi sức đâu để ý đến những chuyện linh tinh khác.

- Thế là sắp qua một ngày rồi, Kăply à. - Nguyên tựa lưng vào thành giường, rầu rĩ nói, lúc hai đứa đã ở trong phòng.

- Vụ đến núi Lưng Chùng á?

Kăply hỏi lại bằng cái giọng như thế đó không phải là chuyện của mình khiến Nguyên nổi quạu:

- Chứ hồng lẽ mà còn chuyện gì khác nữa?

Kăply như cũng nhận ra sự hời hợt của mình. Nó đập tay lên trán, cố ép mình tích cực hơn:

- Ngày mai tụi mình đến chỗ lão Alibaba đi. Tao nghĩ...

- Mày khỏi cần nghĩ nữa! - Nguyên thô bạo cắt ngang - Có cỡi tắm tắm của lão Alibaba bay loanh quanh đến già cũng đừng hòng tìm thấy hòn núi đó đâu.

Kăply rụt rè nhìn bạn, ngập ngừng hỏi:

- Chứ hồng lẽ mà định làm theo lời mách nước của kẻ cỡi chổi bí mật?

- Chắc phải như vậy thôi! - Nguyên thở đánh thượt - Ngoài cách đó, thiệt tình là tao chẳng nghĩ ra được cách nào khác.

Nguyên đáp bằng giọng của kẻ đầu hàng và như thể mình họa cho sự bất lực của mình, nó tụt người khỏi thành giường và ném đầu xuống gối mạnh đến mức Kăply dù chậm hiểu đến mấy cũng nhận ra đó là dấu chấm hết cho câu chuyện.

Trước đây, trừ K'Tub, tất cả bọn trẻ đều phản đối việc triệu tập Tam phù thủy để hỏi thăm đường đến núi Lưng Chùng. Nói chung, không đứa nào tin vào thiện chí của kẻ bí mật đã lén lút bám theo tấm thảm của gã Mustafa hôm nọ.

- Phải cân nhắc hết sức cẩn thận, anh K'Brăk à. Đừng quên chúng ta phải tiêu tốn 50 năpken cho mỗi phút xuất hiện của bọn Tam phù thủy. - Bằng giọng của một người giữ sổ tiết kiệm, Păng Ting vừa nói vừa vung cánh tay bữa nay đeo cả chục cái vòng ngọc bích khiến chúng va vào nhau lanh canh như một thứ nhạc đệm vui tai.

- Hồng lẽ ngoài luận điệu cũ xì đó ra, chị không nghĩ được một câu nào dễ nghe hơn sao, chị Păng Ting! - K'Tub dài môi ra - Em nghĩ chúng ta đang cần một ai đó chỉ đường cho mình đến núi Lưng Chùng chứ đâu có cần ôm một đồng tiền trong người rồi trơ mắt ngó nhau.

Suku hân hoan nói, tay vỗ bồm bộp vào túi quần:

- Chị Păng Ting, tiền bạc là chuyện nhỏ. Em vừa bán cả đồng ngải thuộc bài cho tụi học trò.

Nó đong đưa đôi mắt sáng:

- Vấn đề là cho đến nay chúng ta vẫn chưa biết kẻ bí mật đó là ai.

- Trước đây anh vẫn nghĩ hẳn là kẻ mai phục trong trường Đămri, - Kăply nhìn Suku - nhưng bây giờ thì chúng ta đã biết là không phải.

- Hẳn là ai, người tốt hay kẻ xấu, thậm chí có phải là tay chân của trùm Bastu hay không, theo anh chẳng có gì quan trọng hết, Suku à. - Nguyên trầm ngâm cất giọng - Theo anh, chúng ta cứ gặp Tam phù thủy, nếu bọn họ chỉ đường cho chúng ta được thì tốt, còn không thì cũng đâu có chết chóc gì.

- Anh sáng suốt thiệt đó, anh K'Brăk! - Êmê reo lên, hết sức trắng trợn, căn cứ vào vẻ mặt sáng bừng của nó chắc là nó sẽ ôm chầm lấy Nguyên nếu thằng này dám ngồi gần nó hơn một chút.

So với Êmê, K'Tub xem ra còn hào hứng hơn. Cho nên cũng dễ hiểu khi nó cố reo lớn hơn bà chị:

- Đúng rồi đó! Cứ gặp Tam phù thủy trước đã, còn những chuyện khác tính sau.

Kết quả của cuộc bàn bạc xuôi chèo đến mức có cảm tưởng ngay ngày hôm sau, Păng Ting sẽ lập tức triệu tập Tam phù thủy. Mà cái cách con nhỏ ngồi làm thinh không hề phản đối trong khi tụi bạn ì xèo cũng cho thấy nó có vẻ sẽ làm như thế lắm.

Nhưng sáng hôm sau, trường Đămri xảy ra một chuyện bất ngờ khiến cuộc gặp gỡ với Tam phù thủy buộc phải lùi lại. Thoạt tiên là sự xuất hiện đột ngột của thầy Akô Nô ngay

trên đường Brabun. Phải nói là từ xưa tới nay, bọn trẻ chưa bao giờ bắt gặp một giáo viên trường Đămri lảng vảng bên ngoài khuôn viên nhà trường. Dĩ nhiên thỉnh thoảng cũng có thầy cô nào đó được thầy N'Trang Long phái đi công tác, nhưng cái kiểu vừa đi lơ lửng trên hè phố vừa mút kem như tụi nó đang nhìn thấy nơi thầy Akô Nô lúc này rõ ràng khác xa với hình ảnh một giáo viên đi làm nhiệm vụ.

- Thầy làm gì ở đây thế nhỉ? - Kăply thắc mắc, mắt vẫn nhìn chăm chú qua bên kia đường, nơi thầy Akô Nô đang quay đầu dòm quanh quất như tìm ai.

Chưa đũa nào kịp trả lời, một thằng nhãi không biết ở đâu lao vụt tới. Lúc lướt ngang qua thầy Akô Nô, nhanh như cắt nó thò tay giật phắt cây kem trên tay thầy rồi co giò chạy biến.

Bọn trẻ trợn mắt nhìn theo tên cướp cạn, cả Nguyên lẫn Kăply cùng sừng sốt kêu lên:

- Thằng Y Đê.

Y Đê cùng lớp với Nguyên và Kăply, là đệ tử ruột của thằng Amara.

- Thằng mất dạy! - Kăply gầm gừ - Đụng phải thầy Akô Nô là mày tiêu đời rồi.

- Ảnh không biết thằng nhóc đó là thầy Akô Nô hử anh K'Brê? - K'Tub ngạc nhiên hỏi.

- Nếu biết đó là thầy Akô Nô, bố nó cũng không dám giở trò nữa là nó.

Kăply hậm hực đáp, không ngừng dõm mắt qua hè phố đối diện, khoái trá khi thấy thầy Akô Nô quay phắt lại, ba chân bốn cẳng rượt theo Y Đê, miệng la toáng:

- Trả cây kem cho ta! Trả cho ta!

Y Đê không ngừng chân. Nó vừa sải bước vừa chọc que kem vô miệng, thoáng chốc đã chén sạch.

Ở phía sau, thầy Akô Nô vẫn ra rả:

- Trả que kem cho ta!

Y Đê bất thần dừng lại. Nó quay hẳn người ra sau, chờ thầy Akô Nô trở tới, chìa cái que không ra trước mặt, giọng nhăn nhó:

- Gì mà quang quác lên thế. Trả cho mày nè.

Bọn Kăply nhìn thấy rõ mặt thầy Akô Nô như bị ai kéo lệch đi. Thầy chìa bộ mặt dúm dỏ vào mắt Y Đê, giọng phẫn uất:

- Ta không thể tha cho ngươi nữa rồi, nhóc à.

Bọn Kăply lúc này đã băng qua đường và đến rất gần chỗ hai thầy trò Akô Nô chuẩn bị đánh nhau.

- Chắc thầy sẽ biến anh Y Đê thành mặt trăng, anh K'Brê há? - K'Tub nắm chặt hai tay, hồi hộp nói.

- Không đâu, K'Tub! - Kăply chưa kịp đáp, Êmê đã chìa cái mũi hếch sang thẳng oắt, giọng hiểu biết - Những trò biến hóa động trời như vậy đâu thể đem ra sử dụng bữa bãi được. Chì nghĩ thầy sẽ dùng thần chú Bất di bất dịch hoặc Té xuống.

K'Tub làu bàu:

- Té xuống mà làm gì. Biến anh Y Đê thành con cóc coi bộ vui hơn.

Nhưng thầy Akô Nô làm như chẳng biết lấy một câu thần chú phổ thông nào. Như một hòn đạn, thầy lao vào thẳng Y Đê, ôm ngang lưng nó và trong nháy mắt, cả hai lăn cù xuống đất.

- Phải dùng thần chú chơi cho nó lật gọng chó! - K'Tub không giấu vẻ bất bình - Vật nhau như thế thì ăn thua gì!

- K'Tub! - Êmê nói, giọng không rõ đồng tình hay phản đối - Hôm qua thầy cũng vật nhau với Đêra đó thôi.

- Hay thầy cóc biết phép thuật gì ráo? - K'Tub tiếp tục quạu quọ - Dám ba em nói đúng lắm à. Cái vụ biến anh Diradivo thành mặt trăng không chừng là trò lừa bịp.

Trong khi bọn trẻ nói qua nói lại, thẳng Y Đê đã cỡi được lên bụng thầy Akô Nô và đang không ngừng nhún lấy nhún để. Y Đê tuy là đứa nhỏ con nhất lớp Cao cấp 2 nhưng so với thầy Akô Nô, nó giống như một con sói đang đánh nhau với một con thỏ. Con sói đó lúc này đang đè chặt con thỏ xuống đất và bắt đầu vung nắm đấm nện "kình kình" vào giữa mặt đối phương. Y Đê vừa thụi vừa la:

- Trả cho mày nè!

Đến nước này thì bọn Kăply không thể đứng nhìn được nữa. Păng Ting là đứa đầu tiên hét lên:

- Bạn có buông thầy Akô Nô ra không!

- Cái gì?

Y Đê ngẩng lên, hoảng hốt khi thấy cả đồng lứa đứng lù lù bên cạnh. Nhưng chính câu nói của Păng Ting mới khiến nó tái mét mặt:

- Thầy Akô Nô nào?

Nó liếc xuống bộ mặt bầm tím của thằng nhóc lúc này đang cố cựa quậy để thoát ra, miệng mếu xệch:

- Thầy Akô Nô đây á?

Kăply gầm lên:

- Chứ mày nghĩ đó là ai hả?

Y Đê nhồm dậy rất nhanh, giống như bị sự sợ hãi đẩy bắn qua một bên. Rồi như không đủ sức để đứng lên, nó quỳ mọp trên hai đầu gối, run rẩy đỡ thầy Akô Nô dậy, lấp bắp:

- Thầy... con không biết... thầy cho con xin lỗi...

- Xin lỗi cái đầu người!

Thầy Akô Nô cúi tiết văng một câu và lồm cồm bò dậy. Như chưa hả giận, thầy quanh ra sau lưng Y Đê và vung chân đá vô mông nó:

- Người không biết ta là ai cũng không sao. Người động ta thì thâm cũng không sao nốt. Nhưng cái thói bắt nạt và cướp giật của kẻ yếu thì đúng là quá sức tệt!

Cứ nói một câu thầy đá một cái. Khuôn mặt Y Đê lúc này không còn một chút máu. Nó không dám né cú đá của thầy Akô Nô, chỉ một mực đập đầu bình bình xuống lề đường:

- Tội con đáng chết! Tội con đáng chết!

- Tội của người nhẹ hều mà đáng chết cái con khỉ gì! - Thầy Akô Nô cười hì hì và thu chân lại.

Y Đê như kẻ chết đuối vớ được cọc. Nó chống tay xuống đất để chỗi người dậy và quay lại, chìa bộ mặt sáng rỡ vào mắt thầy Akô Nô:

- Vậy là thầy tha cho con hả thầy? Thầy muốn nói là thầy không đề nghị thầy hiệu trưởng đuổi học con...

- Đuổi học người thì ta được lợi lộc cái quái gì chứ! - Thầy Akô Nô xoa gò má sưng vù, hừ mũi cất lời - Nhưng muốn ta tha cho, người phải chạy đi mua đèn cho ta sáu cây kem.

Y Đê đúng là thẳng trùn sò có hạng. Lúc này mà nó còn dẫu mỡ ra đôi co:

- Khi này con chỉ giật của thầy có một cây...

- Ta nói sáu cây là sáu cây! - Thầy Akô Nô quát ầm - Người chắc vừa lọt lòng ra đã là đồ bần tiện hả Y Đê?

Y Đê sợ thì có nhưng hoàn toàn không nghĩ là thầy Akô Nô biết nó. Đến khi nghe thầy kêu tên nó ra, Y Đê vội co giò chạy thẳng, không dám chần chờ lấy một giây.

Thầy Akô Nô chỉ cầm một cây kem. Năm cây còn lại, Nguyên, Kăply, Êmê, Păng Ting và K'Tub mỗi đứa một cây. Sáu thầy trò vừa mút kem vừa khoái chí nhìn theo thằng Y Đê đang thất thểu lê gót bỏ đi.

- Đáng đời cái thằng bần xỉn! - K'Tub toét miệng cười.

Nguyên nhìn thầy Akô Nô, cố tỏ ra lễ phép:

- Thầy lang thang ngoài đường chi cho tụi nó bắt nạt hả thầy?

Thầy Akô Nô trợn mắt:

- Người nói ta lang thang á?

Thầy quay nhìn Păng Ting, cười hề hề:

- Hừm, không có đâu! Ta đi tìm con nhỏ này nè. Để xem nó có bị ai hiếp đáp dọc đường không vậy mà.

Chỉ có thầy bị thằng Y Đê hiếp đáp thì có! Bọn trẻ nghĩ bụng, buồn cười quá sức nhưng không đứa nào dám nhếch mép. Trong khi đó, gò má Păng Ting lập tức ửng lên. Cho đến lúc này, nó cũng không rõ nó coi thầy Akô Nô là một giáo sư đạo mạo hay là một thằng nhóc dễ thương. Nó khế liếc thầy một cái rồi lại cúi gằm xuống, bụng không hiểu tại sao thầy lại quan tâm lo lắng cho nó như thế.

- Nhưng đó là ta nhân tiện tò mò thế thôi. - Thầy Akô Nô xoa xoa mái tóc trái đào hồn nhiên nói tiếp - Chứ nó là cháu của Păng Sur thì ai mà dám đụng đến nó.

- Vậy thầy ra đây là có công chuyện hả thầy? - Kăply láu táu hỏi.

- Ờ, bọn người chờ ta một chút. Ta sẽ cho bọn người xem cái này.

Nói xong, thầy quay ngoắt người bỏ đi. Trước ánh mắt ngạc nhiên của bọn Kăply, thầy đi vài ba bước rồi thình lình chui tọt vào một con hẻm. Một lát sau, thầy quay ra và lần này thì đôi môi của bọn trẻ lập tức vẽ thành hình chữ O: bên cạnh thầy lúc này có thêm một thằng nhóc nữa, thậm chí thằng nhóc này xem ra còn bé hơn thầy, ngó bộ dạng chừng tám tuổi là cùng.

Hổng lẽ trường Đămri lúc này chủ trương mời toàn thầy cô lóc chóc? Kăply giật thót một cái và giương mắt nhìn chằm chằm vị giáo sư mới.

Tiến gần tới chỗ bọn trẻ, thầy Akô Nô đẩy thằng nhóc lạ mặt ra phía trước, hớn hử hỏi:

- Nè, biết ai không?

Bọn Kăply nắm cái đầu đồng loạt cúi thấp, rập ràng:

- Chào thầy ạ.

Thằng nhóc có nước da ngăm ngăm đặc biệt, lông mày rậm, đôi mắt to như ốc nhồi. Thấy bọn Kăply khom mình lễ phép, nó nhe răng cười khàn khạch:

- Hay lắm, hay lắm! Tất cả chống hai tay vô hông coi!

Bọn trẻ hoang mang chống hai tay vô hông.

Thằng nhóc lại cười hí hí:

- Chụm hai chân lại! Rồi, bắt đầu nhảy đi!

Bọn Kăply nhăn nhó liếc nhau, mặt đứa nào đứa nấy chảy dài như vừa chui qua từ ống kem. “Ổng phạt tụi mình tội gì vậy há?”, Kăply ngờ ngác tự hỏi, nó nghĩ mãi mà không tìm ra câu trả lời.

- Nhảy đi! Nhảy lên! - Thằng nhóc vỗ hai tay vào nhau bồm bộp, nóng nảy giục.

Trong khi những đứa khác ngần ngại không biết có nên làm theo mệnh lệnh kỳ quặc đó hay không thì Kăply và K'Tub đã chụm chân phóng tới trước.

Thằng nhóc nhảy tung tung, trông nó rất giống thằng K'Tub khi phấn khích:

- Nhảy! Nhảy! Nhảy!

Kăply và K'Tub lại nhảy phóc một cái.

- Lẹ! Lẹ! Lẹ!

Thằng nhóc vừa hét vừa huơ chân múa tay.

- Thôi, đừng nhảy nữa! - Thầy Akô Nô đột ngột lên tiếng - Giữa đường sá mà nhảy tới nhảy lui ngổ giống khùng quá hà!

- Nhảy nữa chứ! - Thằng nhóc lạ tru tréo, và trước ánh mắt kinh ngạc của bọn Kăply, nó òa ra khóc bù lu bù loa, vừa khóc vừa thụi vô lưng thầy Akô Nô bình bịch - Nhảy nữa! Nhảy cho em coi!

Êmê đưa mắt nhìn thầy Akô Nô, ngập ngừng hỏi:

- Ông thầy này ổng... bị sao vậy hả thầy?

- Tại bọn người tự xưng tôn nó làm thầy chứ thầy gì thằng nhóc này! - Thầy Akô Nô cười hì hì - Nó là thằng Mom, con trai của cô Kemli Trinh đó.

- Trời đất! Nó là thằng tưng tưng đó hả?

Trong khi Êmê, Nguyên và Păng Ting kêu lên thảng thốt thì cách đó một quãng, Kăply và K'Tub muốn rưng người xuống đất.

Như một mũi tên, K'Tub bay vèo về phía thằng Mom. Mặt phùng phùng, nó bậm môi co chân định đá cho thằng nhóc cà chớn này một cái nhưng thầy Akô Nô đã nhanh tay cản lại:

- Ê, ê! Nhóc người không được làm càn à nha.

- Chính nó làm càn thì có! - K'Tub tức muốn xịt khói lỗ tai - Nó đâu có phải là thầy mà dám kêu tụi con làm chuyện này chuyện nọ!

Thầy Akô Nô khoát tay:

- Bỏ qua đi! Bộ người quên là thằng nhóc này bị trúng phải bùa Ngốc của Buriäk rồi sao?

Nguyên chột "à" lên một tiếng:

- Ra là thầy vừa từ làng Ea Tiêu trở về?

- Ờ, lão N'Trang Long nhờ ta tới đó đem thằng này về trường cho pháp sư Lăk chữa trị.

- Có thể chữa được hả thầy? - Păng Ting hỏi hộp hỏi.

- Ta hổng biết gã Lăk có chữa được không nữa. - Thầy Akô Nô đưa tay vò chỏm tóc loe hoe giữa trán, nhăn mặt đáp - Nếu đưa ta chữa, chắc ta làm cho thằng nhóc này ngốc thêm quá hà.

Sáu thầy trò vừa đi vừa chuyện trò, chẳng mấy chốc đã đến trước cổng trường.

Thầy Akô Nô quay qua bọn trẻ, nháy mắt:

- Bọn ta đi trước nhé! Ta lẽ mề kiểu này, chắc lão N'Trang Long đang rửa um ở trông!

Nhìn thầy Akô Nô kéo tay thằng Mom chạy qua luồn qua cổng, Nguyên khẽ lắc đầu:

- Anh thấy thầy Akô Nô man man đâu có thua gì thằng Mom!

Y chang một ống nước bị xì, Kăply cúi tiết phun ào ào:

- Ống khoái đập lộn thì kệ ống, tự nhiên lại để thằng nhóc kia lôi mình ra làm trò cười! Thiệt tình!

- Anh K'Brê! - Păng Ting ngộ nguậy mái tóc bữa nay tết thành từng bím ngó y chang một bầy rắn đang làm ổ trên đầu nó - Em nghĩ là thầy Akô Nô không cố tình trêu bợn mình. Hành động khùng khùng của thằng Mom hoàn toàn nằm ngoài dự định của thầy.

Kăply đáp trả Păng Ting bằng vẻ mặt hằm hằm. Nó không nói gì, nhưng chiếc mặt nạ quàu quạu mà nó đang trông trên mặt chứng tỏ nó đang nghĩ ngược lại những gì Păng Ting nói.

Cứ thế, nó đâm sầm vô lớp Cao cấp 2 bằng bộ dạng của kẻ sẵn sàng gây gỗ với bất cứ ai trên đường đi. Nhưng vừa bước qua cửa lớp, Kăply giật mình rụt phắt chân lại. Trông nó như người vừa thọc chân vào miệng cá sấu.

- Cha mẹ ơi! - Nó quay phắt ra sau, hốt hoảng nhìn Nguyên - Cô Haifai đang dạy môn Giải mộng ở trống.

Nguyên thụt lui vào đằng sau bức tường nhanh như chớp:

- Hông bét rồi! Tụi mình mới học môn Thần chú chiến đấu hôm qua đây mà. Bữa nay đâu có giờ của thầy Haifai.

Như để tự phạt mình, Nguyên đập tay lên đầu một cái bốp:

- Cái đầu tao chắc cũng sắp hóa thành cục gạch rồi, Kăply à.

Đang lo lắng sợ thầy N'Trang Long bắt gặp, Kăply chẳng còn bụng dạ đâu để tâm đến so sánh đầy ngụ ý của Nguyên. Nó thấp thỏm hỏi:

- Tính sao đây? Hay là vào học đại?

Nguyên chưa kịp đáp, bỗng giật bắn người khi nghe một giọng nói vang lên rành rọt trong đầu: "Hai nhóc người định ăn trộm thứ gì mà thậm thà thậm thụt vậy?".

Nguyên điếng hồn nhìn sang Kăply, thấy thằng này đang quay đầu ra tứ phía, mặt tái mét như vừa đụng phải một xác chết. Như vậy là nó cũng nghe thấy giống như mình! Nguyên đưa tay khều Kăply, lắp bắp hỏi:

- Ai nói đấy hở mày?

Kăply cố không nói ra ý nghĩ trong đầu, nhưng môi nó lại run run đáp:

- Thầy Hailixiro.

Cái tên đó vừa bật ra, cả Nguyên lẫn Kăply đều cảm thấy rất rõ rệt trái tim mình đang rơi xuống. Tệ hơn nữa, tụi nó phát giác ra máu trong người hình như cũng đang đông cứng lại.

"Hailixiro cái con khỉ! Bộ trong trường chỉ có mỗi thằng cha hắc ám đó biết môn thần giao cách cảm thôi sao! Bọn người đứng là lũ ngu như heo!". Giọng nói bí mật lại vang lên một tràng và lần này thì Nguyên và Kăply mừng rỡ nhận ra đó là giọng thầy Akô Nô. Ờ há! -

Nguyên reo lên trong đầu - Thầy Akô Nô dạy lớp Cao cấp 1 thay cho thầy Hailixiro, đương nhiên là thầy phải giỏi môn Thần giao cách cảm rồi!

Nguyên và Kăply lại dáo dác dòm quanh, sung sướng thấy máu trong người đã lưu thông trở lại và lúc này trên gương mặt tụi nó vẻ tò mò đã hoàn toàn thay chỗ cho nỗi sợ hãi. Nhưng hai đứa vẫn chẳng nhìn thấy thầy Akô Nô đâu. Chỗ cửa lớp Cao cấp 1 rõ ràng không hề có một bóng người. Hồng lẽ thầy có thể nhìn xuyên tường?

Trong khi bọn Kăply sửng sốt nghĩ thì giọng thầy một lần nữa lại cất lên: “Bọn người làm gì nhón nhác như quạ vào chuồng lợn thế! Ta đang ở trên này nè”.

Nguyên và Kăply ngẩng phắt đầu nhìn lên và hai đứa như không tin vào mắt mình khi thấy thầy Akô Nô đang bò lom khom trên mái nhà.

Bật gập ánh mắt kinh dị của hai đứa học trò, thầy toét miệng cười: “Bọn người đừng có trở mắt lên như thế. Ta ra cả đồng bài tập bắt tụi học trò ngồi làm rồi lên đây tìm trứng chim chơi”.

Kăply nghe rõ tiếng cười hồn nhiên và khoái trá của thầy Akô Nô ong ong trong đầu, bắt giác nó nhe răng cười theo, nỗi ấm ức lúc nãy bay biến đâu mất. Xưa nay nó chỉ biết học trò lừa thầy để trốn học chứ chưa từng nghe chuyện thầy lừa học trò để trốn dạy leo lên mái nhà tìm tổ chim như ông thầy nhóc tí này đang làm.

“Bọn người lên đây chơi với ta”. Không cần biết hai đứa học trò có đồng ý hay không, thầy Akô Nô đưa tay huơ một cái. Chỉ trong tích tắc, Nguyên và Kăply đã thấy mình ở trên mái ngói.

Kăply vừa khoái vừa sợ. Nó liếc thầy Akô Nô:

- Thầy ơi, rùi thầy hiệu trưởng bắt gập...

- Sợ gì chứ! - Thầy Akô Nô cười khi khi - Lão N’Trang Long bây giờ đang lo quỳnh dít về vụ chạy chữa cho thằng con của cô Kemli Trinh, thì giờ đâu mà rảo ra đây.

Thầy nháy mắt với Nguyên và Kăply:

- Để ta chỉ cho bọn người xem cái này.

Như có phép lạ, thầy Akô Nô vừa nói xong, Nguyên và Kăply đã thấy mình ở trên mái ngói khác; chỗ này gần ngọn tháp phía Bắc và có thể nhìn rõ một khu vực rộng lớn trong trường.

Trong khi Nguyên và Kăply đang láo liên nhìn xuống sân, thầy Akô Nô bất thần thúc tay vô hông tụi nó:

- Bọn người nhìn đi đâu vậy? Ngó lên trời kia kìa!

Hai đứa lật đật ngược cổ nhìn lên và phải mất một lúc, tụi nó mới nhìn thấy một chấm đen đang chao liệng chập chờn títt đằng xa. Có vẻ như đó là một chiếc chổi bay và chiếc chổi đó rõ ràng là đang cố ý bay quanh trường Đămri, mặc dù chủ nhân của nó cảnh giác đánh một vòng thật rộng.

Kăply nhìn theo chấm đen một hồi, bỗng tái sấm mặt khi sực nhớ đến kẻ bí mật bám theo tụi nó hôm nọ.

- Người cỡi chổi đó là sứ giả của trùm Bastu hả thầy? - Nó quay sang thầy Akô Nô, nôm nớp hỏi.

- Sứ giả sứ giặc gì ở đây! - Thầy Akô Nô khịt mũi - Và thằng cha đó cũng không hề cỡi chổi. Theo ta đó là một tấm thảm bay.

- Thảm bay?

Cả Nguyên lẫn Kăply đều kêu lên kinh ngạc. Nếu là thảm bay, chắc chắn gã Mustafa đang ngồi trên đó. Nhưng theo tụi nó biết, Mustafa nhát gan đến mức thật khó mà tìm được trên cõi đời này người thứ hai giống như gã. Mustafa sợ trùm Bastu và tay chân của hắn đến chết khiếp, và Kăply tin rằng có cho gã tất cả vàng trên thế giới chắc chắn gã cũng không dám lái thảm bay cao đến thế.

- Bộ bọn người không tin ta hay sao? - Thầy Akô Nô hừ giọng vẻ bất bình.

- Tin chớ thầy. - Kăply vội vàng thanh minh, biết thầy hiểu sai thái độ vừa rồi của tụi nó - Tụi con chỉ không hiểu tại làm sao mà gã tài xế Mustafa nhát như cày kia lại dám lái thảm bay tuốt lên trời như thế.

- Mặc xác cái gã điên đó! - Thầy Akô Nô tặc lưỡi - Bây giờ hai đứa người thử nhìn về phía phòng y tế coi!

Ở chỗ tụi nó đang ngồi, chỉ có thể nhìn thấy phòng y tế từ phía trên và thiệt sự thì Nguyên và Kăply chẳng thấy có gì lạ hết. Những chiếc lá to bản xếp hàng đều tăm tắp đang phản chiếu những tia nắng ban mai rực rỡ và hàng dãy mái lá lấp lánh như thể bao quanh ngọn tháp trông giống như một chiếc váy xoè bằng bạc.

- Có gì đâu thầy? - Kăply ngạc nhiên thì thầm.

- Hồng biết hằng ngày bọn người ăn thứ gì mà đầu óc dần dần quá sức. - Thầy Akô Nô phang một câu khiến Nguyên và Kăply có cảm giác vừa bị đá rớt trúng đầu - Bọn người làm ơn nhìn nhếch qua bên tay phải chút xíu đi!

Ánh mắt của Nguyên và Kăply hấp tấp dời qua phía tay phải, và cả hai suýt chút nữa té lăn ra khi phát hiện thám tử Eakar đang ngồi thu lu trên mái ngói cách đó hai căn. Ông ngồi lọt thỏm vào vùng bóng râm của ngọn tháp như cố giấu mình, mắt nhìn chăm chăm về phía phòng y tế, chòm râu dê vểnh ra phía trước một cách căng thẳng.

- Ông làm gì chỗ đó vậy thầy? - Kăply không kèm được thắc mắc.

- Hắn đang nghe trộm. - Thầy Akô Nô chỉ tay ra phía trước - Bọn người nhìn hai bên tai của hắn coi!

Bây giờ Kăply mới thấy hai vành tai của Eakar đang bị dán kín bởi một thứ gì đó nó rất giống hai miếng giẻ lau giày.

- Cái thứ nhảm nhí đó kêu là bùa Rống, có tác dụng khuếch âm. - Thầy Akô Nô nhún vai giải thích - Dán hai lá bùa đó vào hai bên tai, hẳn có thể nghe rõ cuộc trò chuyện trong phòng y tế.

Thầy Akô Nô cong môi, khinh bỉ:

- Thằng cha này là chúa rình mò. Ta về trường này mới có hai, ba ngày mà thấy hắn lục đục trên mái nhà không biết bao nhiêu là lần.

- Ổng là thám tử đó thầy.

Kăply láu táu nói, và ngay khi câu nói vừa tuột ra khỏi môi, nó sực hiểu tại sao trước nay nó không bao giờ phát giác ra hành tung của thám tử Eakar dù nó biết tổng ông đang lẫn quất đâu đó trong trường. Thì ra thám tử lén lút nấp trên mái nhà...

- Thám tử gì thằng cha này! - Thầy Akô Nô “xì” một tiếng dài, cắt ngang ý nghĩ trong đầu Kăply - Ta thấy hắn giống một con mèo ăn vụng hơn.

Nguyên buột miệng nói, cảm thấy có chuyện cần quan tâm hơn là ngồi đó phán xét thám tử Eakar:

- Ổng rình cái gì trong đó vậy hả thầy?

Thầy Akô Nô thở đánh thượt:

- Thiệt tình thì ta cũng hông hiểu. Trường Đămri có một con ma cà rồng lôm côm thì đã bị lão N’Trang Long tóm rồi. Còn gì nữa đâu mà rình với rập! Theo ta nghĩ, thằng cha này chắc bị điên rồi.

Thám tử Eakar không biết là mình đang bị theo dõi. Suốt một lúc lâu, ông không thay đổi tư thế, mắt vẫn trần trối bám cứng dĩa nhà lá, có vẻ như tâm trí ông đang bị hút chặt vào cuộc trò chuyện trong phòng y tế. Kăply tò mò quan sát nhà thám tử, thấy ông chốc chốc lại nhồm phất mông lên, cái động tác kỳ khôi đó cho thấy nếu ông không bị kiến cắn thì dứt khoát là ông vừa phát hiện được điều gì cực kỳ lý thú.

- Thầy ơi, - Nãy giờ Kăply cố chứng tỏ mình là người có thể làm chủ được bản thân, nhưng đến khi thám tử Eakar nhồm mông đến lần thứ tư thì nó đành phải quay sang thầy Akô Nô, sốt ruột hỏi - thầy có lá bùa Rống nào đó không thầy?

- Không. - Câu trả lời của thầy Akô Nô như nhúng bộ mặt của Kăply vào thùng nước đá - Ta đâu có thềm xài ba thứ linh tinh đó.

Nhưng rất nhanh, thầy lại vớt bộ mặt đang nguội ngắt của nó ra khỏi thùng bằng câu nói tiếp theo:

- Nhưng nếu bọn người muốn làm thám tử hạng bét như thằng cha râu dê kia thì ta cũng có cách giúp bọn người. Đơn giản lắm!

Ba tiếng cuối vừa buột ra khỏi miệng, thầy đột ngột rướn người lên, thò tay tóm tóc của hai đứa học trò, mỗi tay một đứa, và bặm môi động hai cái đầu vào nhau kêu đánh “cách” một tiếng.

Thầy Akô Nô ra tay nhanh như chớp, khi Nguyễn và Kăply định né người qua một bên thì hai cái đầu đã va vào nhau như trời giáng rồi.

Cả hai nhăn nhó đưa tay lên ôm đầu và tức tối quay phắt sang thầy Akô Nô nhưng lời cự nự chưa kịp cất lên, cả Nguyễn lẫn Kăply bỗng giật nảy người khi nghe cả đồng giọng nói thành linh vọng vô tai mình.

Chương 3: MỐI QUAN TÂM CỦA MUSTAFA

Thoạt tiên là giọng của thầy N'Trang Long:

- Buriăk quả là tay lợi hại. Tôi nghĩ trình độ của hănz tăng tiến mỗi ngày đó, ông Lăk à.

Nguyễn và Kăply nghe rõ pháp sư Lăk đáp lại bằng giọng rầu rĩ:

- Thiệt tình thì tôi không nghĩ chứng ngọc của thằng bé này lại nghiêm trọng đến thế, thưa ngài.

Tuy không nhìn thấy gì nhưng qua giọng điệu than vãn của pháp sư Lăk, Kăply hoàn toàn có thể hình dung ra trán lão nhăn như thế nào. Ở bên cạnh, Nguyễn như cũng ngừng thở, có vẻ đã quên bẵng cú đập đầu như búa bổ vừa rồi.

- Ông đã áp dụng mọi biện pháp rồi chứ, ông Lăk? - Thầy N'Trang Long cất tiếng hỏi.

Pháp sư Lăk thở dài:

- Tôi đã làm tất cả những gì trong phạm vi hiểu biết của tôi, thưa ngài.

- Còn ông, - vẫn giọng thầy N'Trang Long - ông có sáng kiến gì không, ông K'Budăng?

Một giọng khàn khàn vang lên, Kăply biết đó là giọng nói của đệ nhất danh y xứ Lang Biang, cũng là giáo sư dạy ngành y bên lớp Hướng nghiệp:

- Tôi nghĩ pháp sư Lăk đã làm hết khả năng.

- Thế còn khả năng của ông thì sao? - Thầy N'Trang Long hừ mũi, Kăply nghe rõ giọng thầy cất cao hơn bình thường - Cái tôi muốn biết là khả năng của ông chứ không phải là khả năng của pháp sư Lăk?

Kăply đoán là pháp sư K'Budăng đang nhăn nhó như vừa đút đầu vào tổ ong, vì mãi một lúc nó không nghe ông nói gì hết.

- Chắc ông cũng đang cho rằng tình trạng của thằng bé này không thể nào cải thiện được hả ông K'Budăng? - Thầy N'Trang Long có vẻ đã mất kiên nhẫn, hăng giọng hỏi.

- Ngài cũng biết rồi đấy. - Giọng pháp sư K'Budăng nghe rề rề như phát ra từ một chiếc thùng thiếc bể - Pháp sư Lăk đã ngâm thằng bé này trong vạc rượu mật ong pha bột san hô đỏ suốt nửa tiếng đồng hồ rồi nhưng chẳng thấy tiến triển gì. Mà theo sách Y tông, đó là phương pháp chữa bệnh ngọc tối ưu nhất.

Ông thở ra một hơi rất nhẹ nhưng Kăply vẫn nghe rõ:

- Tóm lại, nếu giao cho tôi chữa trị, tôi cũng chỉ có thể làm đến thế thôi, thưa ngài...

- Chết ta rồi! - Thầy Akô Nô thình lình bật ra tiếng la hoảng - Bọn ngươi thích thì cứ ngồi đây nghe, ta phải trở về lớp đây. Lũ nhóc của ta chắc làm bài xong từ lâu đời tám hoánh rồi!

Kăply hấp tấp chụp tay thầy Akô Nô, hốt hoảng như thể chụp một cành cây cho khỏi ngã:

- Í, đâu có được! Thầy đưa tụi con xuống với.

- Xuống thì xuống. Nhưng xuống đâu? Hồng lẽ bọn ngươi chui vô lớp học của ta?

Nguyên ấp úng:

- Thầy cho tụi con xuống... đằng trước cổng là được rồi.

Nguyên vừa nói dứt câu, đã thộn mặt thấy nó và Kăply đang đứng ngay trước cổng trường, nhanh không thể tả. Y như từ sáng đến giờ hai đứa nó vẫn đứng chôn chân ở đó, chưa dời đi đâu lấy một bước.

- Ông thầy này siêu thật mà y ạ. - Nó dụi mắt ngơ ngác nhìn quanh, miệng xuýt xoa.

- Ờ, với những gì ông biểu diễn, tao nghĩ tài năng của ông có lẽ ăn đứt các thầy cô khác trong trường Đămri.

Nguyên chưa hết ngẩn ngơ:

- Như vậy chuyện ống biến Diradivo thành mặt trăng đâu phải là trò bịp.

- Bịp sao được mà bịp! - Kăply tức tối kêu lên - Chỉ có ông K'Tul mới nói xằng thế thôi. Mà ông K'Tul là ai? Là độc giả trung thành của Ama Đliê. Nói chung là cùng một giuộc.

Nguyên nhìn sững bạn:

- Phải mà nói đấy không, Kăply?

Kăply đưa tay lên sờ đầu, lỏn lổn:

- Từ lúc đầu tao va phải đầu mày, hình như sự thông minh của mày có chạy qua bên tao một ít hay sao ấy.

- Có nghĩa là nếu mày khôn lên thì tao ngu đi?

Nguyên làu bàu nói và không đợi Kăply trả lời, nó quay mình đi thẳng ra đại lộ Brabun.

Lúc đi ngang qua CỬA HIỆU THẮT TÌNH, Nguyên và Kăply không làm sao bắt mình đi thẳng. Tiếng nhạc xập xình và lời ca uốn éo vọng ra từ bên trong như níu chân tụi nó lại. Hai đứa đứng trơ giữa nắng, hiểu kỳ đổng tai nghe:

Tát vô mặt nó
Bốp! Bốp! Bốp!
Đá vô hông nó
Bộp! Bộp! Bộp!
Thụi vô hông nó
Bình! Bình! Bình!
Động vô lưng nó
Bình! Bình! Bình!

Kăply hai tay ôm đầu:

- Không hiểu lão Seradion moi ở đâu ra cái thứ âm nhạc thổ tả này! Quái đản thiệt tình!

Có vẻ như Nguyên không nghe thấy Kăply nói gì. Nó nhìn trừng trừng vô cửa hiệu của lão Seradion, mặt ngây ra như đang say sưa thưởng thức thứ âm nhạc khủng khiếp của lão.

Kăply đá vô chân bạn một cú thật mạnh:

- Mà làm sao thế?

- Để yên nào!

Nguyên khẽ nói rồi lại tiếp tục cắm mắt vô cửa hiệu bên đường, hai vành tai vểnh lên như chảo parabol đang dò sóng.

Kăply nhú mày nhìn bạn rồi quay nhìn CỬA HIỆU THẤT TÌNH, lắng tai nghe ngóng một lúc nhưng chẳng nghe thấy gì ngoài điệu nhạc inh ỏi với lời ca càng lúc càng khó nghe kinh khủng. Ngay vào lúc Kăply bắt đầu nghĩ rằng bạn đại ca của nó bị tung tung do cú va đầu quá mạnh khi nãy thì nó bỗng há hốc miệng khi nghe giọng nói của lão Seradion thình lình vọng vào tai:

- Tụi bay chơi còn ẹ quá!

Kăply sửng sốt quay sang bạn, chưa kịp nói gì đã thấy Nguyên mấp máy môi trong khi vẫn không rời mắt khỏi cửa hiệu:

- Đừng ngạc nhiên! Khả năng thu âm từ xa của tụi mình vẫn còn. Nghe tiếp đi!

Kăply chợt hiểu ra và lại quay mặt vô cửa hiệu, nhưng lần này thì nó chẳng nghe được gì hết. Nó đang định mở miệng hỏi thì Nguyên như đọc được ý nghĩ trong đầu bạn, hừ giọng nói:

- Phải tập trung vào!

Kăply vội vã làm theo lời bạn và chẳng mấy chốc nó đã bắt được tiếng nói của lão Seradion:

- Phải khó khăn lắm tao mới đào tạo được tụi bay thành một ban nhạc ra hồn. Nhưng nói thẳng là tụi bay làm tao thất vọng quá!

Hóa ra lão này thành lập một ban nhạc quảng cáo riêng của lão! Kăply nghĩ bụng và cố dỏng tai ra phía trước.

Lão Seradion gầm gừ:

- Hát lớn lên coi! Bộ tụi bay hết xí quách rồi hả?

Tiếng nhạc nện ầm ầm thay cho câu trả lời của ban nhạc và tiếng hát bỗng cao vút một cách đột ngột khiến Kăply phải nhăn mặt, tưởng như có một bầy chuột đang quậy tung trong tai mình.

- Thiệt chẳng ra cái quái gì hết. - Lão Seradion lại cảm rằm - Cứ hết như người ta khoa thùng thiếc. Chắc tao phải cắt tụi bay ra làm đôi quá hà.

Lời dọa dẫm của lão chủ tiệm khiến điệu nhạc đang bùng lên như sấm sét lập tức nhũn xuống, chuyển qua ỉ ề, nghe như than vãn.

- Tụi bay sợ thì ráng chơi cho hay lên! Tụi bay cũng thấy cái gương của thằng Liti rồi đó. Tao mà bực lên tao “bụp” một cái là tụi bay đứt đôi như nó cho coi.

Có cảm tưởng lão Seradion càng nói càng cáu, và mặc dù không nhìn thấy, Kăply vẫn tin là nước miếng lão đang văng tùm lum lên đầu cổ bọn nhạc công như cái cách thầy Haifai thường nổi khùng với bọn học trò.

Kăply run run liếc qua phía Nguyên:

- Lão từng giết người mà ạ.

- Tao nghe rồi. - Nguyên mím môi - Hồng biết Eakar có biết không há!

Nghe nhắc đến nhà thám tử, mặt Kăply sụp xuống:

- Tao nghĩ là không. Tay này cả đời chỉ thích quanh quẩn trong trường Đămri thôi.

- Êmê mà vớ được chuyện giật gân này chắc nó khoái lắm. Tao cá là nó sẽ đi kể với Eakar để dẹp quách cái cửa hiệu nhí nhớ này.

Nguyên nhún vai nói và đột ngột quay mình bỏ đi.

- Về á? - Kăply vừa hỏi vừa lật đật chạy theo.

Nguyên không buồn đáp, có lẽ nó cho rằng việc mở miệng là quá thừa thãi khi mà cặp giò không ngừng rảo bước của nó đã là câu trả lời hết sức hùng hồn rồi.

Nhưng hai đứa đi chưa được bao xa đã phải dừng lại lần nữa. Tới chỗ ngã ba hôm trước thằng Tam chia tay lão Boloradum, Nguyên và Kăply nhác thấy một tấm thảm bay bất thần sà xuống từ trên cao và biến mất đằng sau mô đất nhỏ cạnh con đường mòn bên tay phải.

- Mustafa?

Cả hai cùng bật ra tiếng kêu khê và hối hả chạy tới chỗ tấm thảm vừa hạ cánh. Từ lúc phát hiện ra thám tử Eakar ngồi rình mò trên mái nhà, sau đó mải mê để tâm đến cuộc trò chuyện căng thẳng trong phòng y tế, Nguyên và Kăply quên bẵng gã Mustafa đang lượn lờ trên cao. Đến khi ra tới cổng, hai đứa sực nhớ ra, ngược nhìn lên thì chẳng thấy tấm thảm bay của gã đâu nữa.

Đúng là gã Mustafa đang ở đây! Kăply reo thầm khi vừa quanh ra đằng sau mô đất nó đã nhận ngay ra tấm thảm cũ mềm quen thuộc. Nhưng chỉ có mỗi tấm thảm ở đó, còn gã tài xế biến đâu mất.

Kăply khê đánh mắt sang Nguyên rồi lại quay nhìn tấm thảm, ngoác miệng kêu lớn:

- Chú Mustafa, chú ở đâu vậy?

- Tôi ở đây nè! Cậu làm ơn nhỏ giọng giùm một chút!

Từ chỗ tấm thảm vang lên tiếng trả lời rụt rè của gã tài xế.

Kăply trở mắt lên như thể thấy ma, bụng quặn lại. Nhưng Nguyên đã kịp kéo nó ra khỏi nỗi khiếp hãi:

- Chú mặc áo tàng hình của Suku hả chú Mustafa?

- Ờ.

Gã tài xế vừa đáp vừa thò đầu ra khỏi chiếc áo và nhìn chiếc đầu của gã lơ lửng giữa không trung, ngay cả đũa bạo đạn như Nguyên cũng muốn nổi gai ốc. Nó nhăn mặt:

- Chú cởi quách chiếc áo đó ra luôn đi! Chiếc đầu của chú làm tôi nhớ đến sát thủ Baltalon quá hà.

Đối với gã Mustafa chết nhất, có lẽ không có sự hăm dọa nào hữu hiệu bằng cách nhắc đến phe Hắc Ám. Gã gần như giật phăng chiếc áo ra khỏi người, đến mức Suku vốn định làm tinh để trêu hai ông anh buộc phải hốt hoảng ré lên:

- Nhẹ tay giùm chút đi, chú Mustafa! Rách áo là tôi bắt đền đó nha!

Vừa thét be be nó vừa chui ra khỏi chiếc áo tàng hình của nó.

- Em cũng ở đây hả Suku? - Nguyên ngạc nhiên kêu lên.

Suku loay hoay xếp chiếc áo màu cánh gián trên tay, cười đáp:

- Chú Mustafa nhờ em đi với chú mà.

Kăply nheo nheo mắt:

- Hồi này tôi thấy chú bay lòng vòng quanh trường Đămri nè.

Gã Mustafa xác nhận bằng một cử chỉ mơ hồ nhưng ai cũng hiểu đó là một cái gật đầu.

Nguyên tặc lưỡi:

- Áo tàng hình chỉ che được chú thôi chứ đầu có che được tẩm tẩm. Hừm, bữa nay tôi thấy chú gan thiệt đó!

Nó nhìn chằm chằm vào mặt gã tài xế:

- Tôi rất muốn biết chuyện gì đã lôi chú tuốt lên trời như vậy. - Sự nhớ đến cảnh thám tử Eakar bí mật nấp trên mái nhà, nó nhú mày nói thêm - Đó hẳn là chuyện rất quan trọng phải không chú Mustafa?

Gã tài xế có vẻ như không muốn trả lời Nguyên. Trông gã rất bối rối, nhất là khi gã cứ lóng ngóng với hai bàn tay của mình. Rõ ràng là gã không biết nên đối xử với chúng như thế nào: vò tóc, rờ rẫm chiếc khăn chít ngang đầu, gãi râu hay là nhét quách vào trong túi áo.

- Chú Mustafa bảo là có một chuyện gì đó đang xảy ra trong trường Đămri. - Cuối cùng, Suku đành đỡ lời gã tài xế tội nghiệp.

Nguyên khụt khịt mũi, cái động tác mà nó ít khi làm nếu không bồn chồn quá mức:

- Nhưng chuyện đó là chuyện gì mới được chứ?

Nguyên hy vọng sự tiết lộ của Mustafa sẽ giúp nó hiểu được động cơ nào đẩy thám tử Eakar lên mái nhà hết ngày này đến ngày khác theo như lời tố cáo của thầy Akô Nô. Nhưng gã tài xế đã làm nó hoàn toàn cụt hứng:

- Thiệt sự thì tôi cũng không biết rõ, mấy cậu à.

Câu trả lời kỳ quái của gã Mustafa đẩy ánh mắt của Nguyên sang Suku.

- Em hỏng biết gì hết á. - Bắt gặp cái nhìn dò hỏi của Nguyên, Suku chớp chớp đôi mắt sáng, vội vã thanh minh - Em gắng hỏi mấy lần mà chú Mustafa đâu có chịu xì ra.

- Tôi đã bảo là tôi không biết mà, cậu Suku. - Gã Mustafa nói như van lơn.

- Lạ thiệt! - Nguyên ngồi xổm xuống đất, đối diện với Mustafa và xoáy mắt vào gã - Tôi tin rằng dẫu mặt đất có nứt làm đôi cũng chưa chắc khiến được chú cỡi thám bay lòng vòng giữa trời như thế. Vậy thì cái quái gì ở trường Đămri lại có thể làm chú không quan tâm đến tính mạng của mình kia chớ?

Gã Mustafa khẽ rung người một cái và hấp tấp quay đầu đi chỗ khác như tránh ánh mắt sắc như dao của Nguyên.

Thái độ của gã khả nghi đến mức Suku phải níu tay gã, lắc lẩy lắc để:

- Chuyện gì thế, chú Mustafa?

Gã Mustafa rúm người lại khi bị Suku tóm lấy tay, và vì thân hình gã quá dềnh dàng nên khi gã co lại trông gã rất kỳ cục.

- Tôi không biết! - Gã lí nhí trong cuống họng.

- Chắc chắn là chú biết. - Kăply ré lên, sự bướng bỉnh của gã tài xế khiến nó nổi quạu.

Gã Mustafa xanh mặt khi thấy Kăply làm om sòm. Gã rụt cổ lại, cặp mắt ốc nhồi trợn lên đầy khiếp sợ:

- Cậu K'Brêt. Cậu đừng có hét lên như thế chứ!

Kăply ré còn lớn hơn:

- Tôi cứ hét! Cho đến khi nào chú còn ngoan cố thì tôi cứ...

- Khỏi cần, K'Brêt. - Đột nhiên Nguyên nói - Tao đã biết chú Mustafa quan tâm đến chuyện gì trong trường Đămri rồi.

Cả ba cặp mắt đồng loạt chĩa vào mặt Nguyên và nó không cần cố gắng lắm cũng thấy rõ nếu Kăply và Suku lộ vẻ hiếu kỳ bao nhiêu thì ánh mắt của gã Mustafa toát ra sự lo lắng bấy nhiêu.

Tự nhiên Nguyên cảm thấy dao động. Nó nhìn gã tài xế, cố lấy giọng thật êm ái:

- Chú có muốn tôi nói ra không, chú Mustafa?

Gã Mustafa không trả lời thẳng câu hỏi của Nguyên, mà lấp bắp hỏi lại:

- Cậu biết thiệt sao, cậu K'Brăk?

- Tôi biết. - Nguyên gật đầu, đơn giản.

Có cảm tưởng cả một thế kỷ trôi qua sau lời xác nhận của Nguyên. Gã Mustafa suy nghĩ rất lâu, trán nhăn tít, đôi mày rậm dính chặt vào nhau, nói chung là nom gã suy nghĩ thật vất vả.

Kăply nín thở nhìn gã tài xế đang khổ sở vất vưởng ý nghĩ từ trong bộ óc chắc là rất lộn xộn của gã và nó chỉ thở phào khi cuối cùng gã cũng để cho những ý nghĩ đó phát ra thành tiếng:

- Nếu cậu đã biết thì chuyện đó dĩ nhiên đã không còn là bí mật nữa.

Gã đưa hai tay ôm lấy mặt và từ sau những kẽ tay bọn trẻ nghe vọng ra một tiếng thở dài:

- Cậu cứ thử nói ra đi, cậu K'Brăk.

Nguyên nhìn vẻ cam chịu của gã tài xế, ngần ngừ một thoáng rồi phân vân hạ giọng:

- Chú quan tâm đến việc trị bệnh cho thằng Mom, đúng không?

Mustafa không trả lời nhưng cái giật nảy của gã còn rõ ràng hơn một lời thú nhận.

- Thằng Mom là ai vậy, anh K'Brê? - Suku ngần ngừ ngó Kăply.

- Nó chính là đứa con bị mất tích của cô Kemli Trinh. Pháp sư Lăk đang chữa trị bệnh cho nó.

Kăply đáp rất nhanh rồi quay sang Mustafa, nó nhìn chòng chọc vào gương mặt đang rút sau hai bàn tay của gã, ngờ ngác hỏi:

- Tại sao chú...

Đang nói nửa chừng, nó bỗng bất thần reo lên:

- A, tôi hiểu rồi. Thằng Mom chính là con trai của chú.

Lần này gã tài xế không giật mình nữa nhưng có vẻ như gã cố rút đầu thật sâu vào giữa hai vai, theo cái kiểu loài đà điểu vùi chui đầu vô cát để mong tránh được tai họa.

Có một thứ gì đó như là sự ngỡ ngàng đang chạy quanh gương mặt của Kăply và Suku. Tụi nó hoàn toàn không nghĩ ra được tại sao gã tài xế của lão Alibaba lại có thể là ba của thằng Mom và hai đứa gần như bị sốc về chuyện đó.

- Thực ra tôi chỉ đoán mò thôi. - Nguyên đưa tay lên đầu dút một sợi tóc, nhỏ nhẹ nói - Lần đầu nhìn thấy thằng Mom, tôi đã nhận ra mặt mũi và đặc biệt là nước da ngăm ngăm của nó trông rất khác với mọi người, nhưng lúc đó dù có gờm kề cổ tôi cũng không dám tin nó là con của chú. Chú cũng biết rồi đó, dù giàu tưởng tượng đến mấy cũng không ai có thể nghĩ tới một mối liên hệ nào đó giữa chú và cô Kemli Trinh. Nhưng vừa rồi, khi chú trợn mắt lên, tôi chợt phát hiện đôi mắt của chú và đôi mắt thằng Mom giống nhau như đúc...

Trong khi gã Mustafa tiếp tục giấu mặt giữa hai bàn tay thì Kăply nhìn thẳng bạn đại ca của mình bằng ánh mắt cực kỳ ngưỡng mộ, trước đây có lẽ chỉ có thầy N'Trang Long và

Suku mới tỉnh thoảng nhận được cái nhìn như thế của nó thôi. Và khi Nguyễn nói tới chỗ này thì nó không nhìn được, liền khoái trá bổ sung:

- Cả vàng trán, chiếc cằm, cả cặp lông mày nữa! Cũng giống nhau y hệt!

Nguyễn như không nghe thấy Kăply, thản nhiên nói tiếp:

- Và khi bức màn bí mật đó đã được vén lên rồi thì mọi chuyện bỗng trở nên vô cùng dễ hiểu. Chỉ có lòng thương con mới giúp chú có đủ dũng khí để lái thảm bay vòng vòng trên trời như thế thôi.

- Cậu K'Brăk. - Mustafa buông tay ra và chậm chạp ngược mặt lên. Bằng đôi môi gằn gặt, gã nói như rặn từng tiếng - Cậu nói đúng hết. Nhưng tôi năn nỉ cậu, cũng như cậu K'Brét và cậu Suku đây, làm ơn đừng hé chuyện này ra với ai...

- Chú yên tâm đi. - Nguyễn chép miệng, và theo thói quen nó lại thò tay dứt một sợi tóc như thay cho lời thề - Tụi tôi không điên đến mức xì ra tùm lum đâu.

- Chú giỏi thiệt đó, chú Mustafa! - Suku đột nhiên ré lên, hân hoan và phấn khích - Không ngờ chú và cô Kemli Trinh là một cặp. Vậy mà từ trước đến giờ...

- Không phải đâu, cậu Suku. - Mustafa lật đật cắt ngang lời Suku, như sợ thẳng oắt cao hứng nói lung tung.

- Không phải là sao? - Đôi mắt sáng như gương của Suku trở lên, nó ngạc nhiên đến mức không buồn vén những lọn tóc sắp chọc vào mắt - Hồng lẽ thẳng Mom không phải là con chú?

- Thằng Mom đúng là con tôi, - Mustafa nói như rên rỉ, có vẻ như gã muốn lấy tay che mặt một lần nữa - nhưng cô Kemli Trinh không phải là người yêu của tôi. Cô ta chưa bao giờ yêu tôi.

Nguyễn tặc lưỡi, cặp lông mày nhíu lại:

- Tụi tôi không hiểu gì hết, chú Mustafa.

Mustafa lăm bắm như người mộng du:

- Đúng là cô ta chưa bao giờ yêu tôi. Cô ta chỉ yêu pháp sư Lăk. Suốt đời cô ta chỉ yêu pháp sư Lăk.

- Chú lăm cẩm quá sức rồi. - Kăply nóng nảy nói, nó bắt đầu nghĩ có thể gã tài xế này đã hóa rồ.

- Nhưng thằng Mom là con tôi. Đó là định mệnh. - Mustafa tiếp tục lăm nhảm - Định mệnh đã sắp xếp như thế và chúng ta sống ở trên đời là để dọ dẫm đi theo những con đường số phận đã vạch sẵn...

Nguyễn nhìn gã tài xế, biết là gã say sưa lẩn về kỷ niệm và đang kẹt cứng ở một chỗ nào đó không thoát ra được.

- Để chú ấy yên!

Nguyên liếc Kăply và Suku, khẽ nói rồi lại quay nhìn gương mặt dò dẫm của gã Mustafa, cố đoán xem gã đã sắp ra tới ngoài rìa của giấc mơ chưa.

Chương 4: KHU RỪNG TIÊN TRI

Đó là một ngày tệ hại trong đời Mustafa, mặc dù nó bắt đầu bình thường như những ngày khác và không có dấu hiệu nào cho thấy một bước ngoặt trong cuộc đời gã sắp xảy ra.

Hôm đó là ngày đầu tiên của kỳ nghỉ hè, gã và cô Kemli Trinh đang trên đường đến làng Ea Tiêu. Có lẽ do đồ đạc linh tinh khá nhiều nên hôm trước cô đã đến tìm lão Alibaba thương lượng việc chuyên chở và ngày hôm sau gã được lệnh lái thám bay đến trường Đămri đón cô.

Gần suốt chặng đường không có biến cố nào xảy ra, trừ một vài cơn lốc nhẹ. Gã vốn là người chết nhất, không bao giờ dám bay cao quá ngọn cây mười mét, tuyệt đối không bay ngoài đồng trống, hơn nữa mớ đồ đạc linh tinh của cô Kemli Trinh cũng không cho phép gã bay quá nhanh mặc dù tất cả đã được buộc chặt vào thám, nhờ vậy mà những luồng gió xoáy không ảnh hưởng gì đến chuyến bay, chưa kể tấm thám của gã là loại thám có thể hoạt động trong mọi thời tiết.

Nhưng chuyến đi không êm xuôi như Mustafa nghĩ. Khi bay được hai phần ba lộ trình thì xảy ra chuyện.

Tự nhiên Mustafa cảm thấy cổ mình nhồn nhột. Thoạt đầu gã không chú ý, vì thực ra cái cảm giác đó cũng chẳng đáng để chú ý. Nhưng rồi một lúc, gã đâm khó chịu vì cứ thấy lờng vướng thế nào. Gã đưa tay sờ sờ nơi cổ và nhận được một lọn tóc.

Gã ném lọn tóc đi, nhưng chỉ lát sau, gã lại thấy một lọn tóc khác quẩn vào cổ, rồi một lọn tóc khác nữa vướng trên mặt. Sao tự dưng tóc mình rụng quá mạng vậy ta? Gã bần khoăn nhủ bụng, nhưng khi đưa tay lên, chạm phải chiếc khăn chít ngang trán thì gã chợt biết là không phải. Đã được buộc chặt trong chiếc khăn, tóc của gã nếu có rụng cũng không thể rơi xuống mặt, xuống cổ được.

Hay đây là tóc của cô Kemli Trinh? Gã xoay chuyển ý nghĩ, nhưng rất nhanh, gã gạt ngay sự ngờ vực đó ra khỏi đầu óc. Gã ngồi phía trước, ngay mép thám, cô Kemli Trinh ngồi phía sau, tóc của cô không thể bay ngược chiều gió để vướng vào người gã như thế. Hơn nữa, ngay lúc đó, gã nghe cô Kemli Trinh bật kêu:

- Anh Mustafa! Có phải tóc của anh...

Cô Kemli Trinh đột ngột ngưng ngang câu hỏi, có lẽ cô kịp nhìn thấy chiếc khăn trên đầu gã tài xế.

Mustafa quay lại, kinh ngạc khi thấy cô Kemli Trinh cũng đang luống cuống gỡ những lọn tóc quẩn ngang dọc trên người.

Tóc bay mỗi lúc một nhiều, dính đầy đầu cổ, ngực, bụng của Mustafa và cô Kemli Trinh, xanh ngắt như rêu bám. Tình trạng này nếu cứ kéo dài, chắc chắn chẳng mấy chốc cả hai sẽ hóa thành hai ngôi miếu cổ.

Mustafa ngược mắt nhìn lên, sửng sốt thấy tóc bay đầy trời như lông chim. Chưa kịp hiểu ra chuyện gì, gã đã giật bắn khi nghe cô Kemli Trinh la hoảng:

- Anh Mustafa, quay lại ngay!

Không kịp hỏi lý do, thậm chí không kịp cả nghĩ ngợi, Mustafa lật đật cho tấm thảm quay lại. Nhưng tấm thảm cũng không thể đổi hướng như gã muốn, vì hai hàm răng của gã đang va vào nhau lập cập khiến câu thần chú điều khiển của gã cứ bị đứt rời ra từng khúc, mãi một lúc mới nối lại được.

- Gì vậy, cô Kemli? - Bay một đỗi xa, đôi môi của Mustafa mới bắt đầu tìm lại được cảm giác.

- Anh nhìn xuống bên dưới coi!

Cô Kemli Trinh áp tay lên ngực, run rẩy nói, có vẻ điều cô đang nghĩ tới đáng sợ đến mức chính cô cũng không đủ can đảm tự mình dò xét.

Gã tài xế thò đầu nhìn xuống dưới. Thấy cây cối và đồng cỏ trôi loang loáng đến chóng mặt, gã biết là mình đang bay nhanh lắm. Sau một hồi đảo dác dòm quanh, gã thở ra nhẹ nhõm khi chẳng phát hiện được một bóng người nào:

- Có ai đâu, cô Kemli.

Như không nhìn thấy sự mừng rỡ của gã tài xế, cô Kemli Trinh hỏi hệt hỏi:

- Anh có thấy vật gì đo đỏ không?

- Vật đo đỏ hả?

Gã Mustafa hỏi cho có hỏi và lại nhướn mắt quan sát.

- Có. - Nghiêng ngó một hồi, gã phấn khởi nói - Có năm sáu vật màu đỏ nằm rải rác trên mặt đất.

Trái với bộ tịch vui vẻ của Mustafa, mặt cô Kemli Trinh trắng bệch ra như tờ giấy:

- Thế những vật đó có hình gì?

- Hình gì ư? - Mustafa ấp úng - Tôi không thấy rõ lắm.

Cô Kemli Trinh nhắm mắt lại như thể làm vậy cô mới đủ can đảm để nói ra thành lời sự phỏng đoán ghê rợn trong đầu:

- Anh cố nhìn kỹ đi! Xem những vật đó có phải là những bàn tay không?

- Những... những... bàn tay ư?

Gã Mustafa lắp bắp và he hé mắt nhìn xuống đất lần nữa. Ánh mắt lo lắng của gã lại bắt gặp những vật màu đỏ, nhưng với khoảng cách như hiện nay gã vẫn không thể xác định được hình dạng của những vật đó.

Lưỡng lự một lát, gã quyết định hạ độ cao xuống một chút nữa và sợ sệt mở mắt ra, bụng chỉ mong cô Kemli Trinh đoán trệt lát cho rồi.

Nhưng lần này gã điếng người nhận ra những vật đó đúng là những bàn tay - những bàn tay đỏ như máu.

- Đú... úng... là... bàn tay...

Mustafa líu quíu nói, khiếp hãi với cảm giác cái lưới của mình thụt đi đâu mất. Gã cố quay đầu về phía cô Kemli Trinh nhưng cái cổ của gã lại không chịu nghe lệnh gã. Gã cảm thấy như có một khúc cây nằm ngay chỗ đáng lẽ là cái cổ và phát hiện đó càng làm gã phát hoảng.

- Vậy thì đúng hần rồi!

Cô Kemli Trinh khẽ than, gương mặt bỗng chốc xám xịt, thoạt nhìn tưởng cô vừa chui ra từ một đồng tro.

- Bay nhanh lên, anh Mustafa! - Giọng cô rít lên, rất giống với tiếng một viên đạn vừa ra khỏi nòng - Cố ra khỏi khu vực này càng nhanh càng tốt.

Gã Mustafa dĩ nhiên không cần đến lần thúc giục của cô Kemli Trinh để tăng tốc độ của tấm thảm lên gấp đôi. Quai hàm vừa nhúc nhích được, gã đã cuống cuồng ra lệnh cho tấm thảm vọt đi như tên bắn.

Cứ như thể cả một nghìn năm trôi qua dưới tấm thảm, Mustafa thực sự là có cảm giác đó khi gã thấy hai má bỗng rát vì gió và gã biết là mũi gã đang đỏ ửng lên như một quả cà chua sắp rụng.

Mustafa không biết là mình đã bay trong bao nhiêu lâu nhưng đến khi gã cảm thấy đầu óc quay cuồng vì mệt, vì sợ và cả vì trong đời gã chưa bao giờ gã bay nhanh như thế thì tiếng cô Kemli Trinh vọng tới từ phía sau:

- Anh giảm tốc độ được rồi đó, anh Mustafa.

Gã Mustafa có lẽ không chờ đợi một câu nào để chịu hơn thế. Và câu nói tiếp theo của cô Kemli Trinh càng khiến gã nhẹ nhõm hơn gấp bội:

- Có lẽ chúng ta đã ra khỏi khu vực nguy hiểm rồi!

Mustafa ngược mặt lên trời, mừng rỡ thấy những lọn tóc chỉ còn lượn lơ lác đác phía xa xa. Gã từ từ hãm đà bay, cố hít thật sâu để điều hòa hơi thở, mặc dù chính gã cũng không rõ là từ nãy đến giờ gã có còn thở hay không.

- Anh thử quan sát lần nữa xem, anh Mustafa. Có phải là những bàn tay máu đã biến mất rồi không?

Lần này thì gã Mustafa làm theo lệnh của cô Kemli Trinh rất nhanh. Gã sốt sắng chú ý đầu dòm quanh, ánh mắt xẹt qua xẹt lại giữa các bụi cây và quét dọc cánh đồng cỏ chạy dài phía dưới.

- Quả là chúng đã biến sạch rồi, cô Kemli. - Gã ngẩng lên, hoan hỉ nói.

- Lạy trời! - Cô Kemli Trinh chắp hai tay trước ngực, nhắm mắt lại và nhẹ nhàng thở ra.

Mustafa nhìn người bạn đồng hành, rụt cổ nói:

- Những bàn tay đó trông ghê quá, cô Kemli.

Cô Kemli mở mắt ra:

- Anh không biết những bàn tay đó là ký hiệu của ai sao?

- Tôi không biết. - Mustafa hồi hộp hỏi - Cửa ai hở cô?

- Đây là ký hiệu của Balibia. - Sau khi nhón nhác nhìn quanh một vòng, cô Kemli Trinh thấp giọng đáp mặc dù không có ai gần đó và Mustafa thấy rõ mặt cô tái đi khi nhắc đến cái tên này.

Mustafa biết chắc gã đã từng nghe qua cái tên cô Kemli Trinh vừa thốt, nhưng gã không nhớ ngay ra là ai:

- Tôi nghe cái tên này quen quen...

Cô Kemli Trinh nghiêng người về phía gã tài xế, giọng vo ve như muỗi kêu:

- Hẳn chính là...

Ngay lúc đó, Mustafa sực nhớ ra và ngay lập tức gã hét lên như hóa điên, hoàn toàn không tự chủ:

- A, hẳn là tả hộ pháp của trùm... trùm...

Như thể bị ai thỉnh linh nhét một quả chanh vào họng, nói tới đây Mustafa đột nhiên ngắc ngứ, mồ hôi trên trán gã túa ra như tắm và ánh mắt rõ ràng là đã lạc đi.

- Bình tĩnh lại đi, anh Mustafa. - Cô Kemli Trinh đập tay lên vai Mustafa, tìm cách trấn an gã chết nhát - Dù sao thì bây giờ chúng ta cũng đã an toàn rồi.

- Balibia... Balibia... - Mustafa thều thào - Thế mà tôi cứ tưởng hẳn đã chết ngắc rồi.

- Rất nhiều người tưởng thế. - Cô Kemli Trinh thở dài - Đã hơn bốn năm nay, kể từ ngày tấn công lâu đài K'Rahlan, cả hai hộ pháp của trùm Bastu đều đồng loạt biến mất. Ai cũng nghĩ bọn họ đã bỏ xác trong trận đánh kinh hồn đó. Không ngờ Balibia hôm nay lại xuất hiện...

Giọng cô Kemli Trinh càng lúc càng phiền muộn:

- Ký hiệu bàn tay máu của Balibia từ lâu đã được coi như một cấm lệnh. Bất cứ ai trông thấy phải tránh xa, nếu không hậu quả sẽ không thể nào lường được. Từ trước đến nay đã có không ít người bỏ mạng vì vi phạm cấm lệnh của Balibia rồi, anh Mustafa à.

Mustafa nín thở:

- Ai đặt ra cấm lệnh đó hở cô Kemli?

- Dĩ nhiên là do chính Balibia đặt ra.

- Nhưng chắc gì những bàn tay máu vừa rồi là của chính Balibia? - Mustafa run run nói, mắt nhìn chằm chằm cô Kemli Trinh như thầm mong một sự đồng tình - Nhớ ai vờ làm như thế để hù dọa mọi người thì sao?

Trái với sự chờ đợi của Mustafa, cô Kemli Trinh buồn bã lắc đầu:

- Trên đời này có lẽ không ai có đủ gan để giả mạo ký hiệu của Balibia. Làm như vậy chẳng khác nào giỡn mặt với tử thần. Anh phải biết là trong phe Hắc Ám, trình độ của các hộ pháp sư còn cao hơn các sứ giả một bậc. Xét về mặt lịch sử, vai trò của các hộ pháp đã có cách đây sáu, bảy trăm năm, từ thời Bajaraka Đầu Bự còn tại vị, còn sứ giả thực ra chỉ là chức vị mới được Bastu đặt ra gần đây thôi.

Khẽ liếc bộ mặt càng lúc càng héo đi của gã tài xế, cô e dè tiếp:

- Hơn nữa, có một yếu tố cho thấy Balibia đang ở quanh đây. Đó là những lọn tóc. Nếu anh biết Balibia có thói quen sưu tập tóc và răng của người chết thì hẳn anh đã hiểu tại sao khi nhìn thấy cấm lệnh của hắn, tôi đã hấp tấp bảo anh quay lại.

Tiết lộ của cô Kemli Trinh y như một luồng gió lạnh thổi luồn trong áo Mustafa. Gã run bần bật khi nhớ lại gã đã lúng túng như thế nào với mớ tóc đan kín bầu trời khi nãy. Gã cố xếp chân tay lại cho gọn hơn, đồng thời cố nhét đầu vào giữa hai vai và trong khi tìm cách giấu mình một cách vô vọng, gã bỗng muốn xỉu lăn ra giữa tấm thảm khi một giọng nói lạ hoắc thình lình vang lên sát bên tai:

- Giỏi lắm, Kemli. Người nói về ta không sai một chữ nào hết.

Như bị quất vào lưng một cú quá mạnh, cô Kemli Trinh nảy tung lên, suýt rơi ra khỏi thảm. Khi rớt xuống, cô lật đật ôm cứng lấy bọc hành lý, cố tưởng tượng đang ôm một tấm khiên và kính hải quét mắt ra chung quanh.

Tiếng nói của Balibia nghe như ở ngay bên cạnh nhưng sự thực thì hắn còn ở tít đằng xa. Cô Kemli Trinh sè sẹ thở ra khi nhìn thấy ở phía sau một chấm đen đang vun vút đuổi theo. Balibia đã đạt tới trình độ vận lý truyền thanh, cô sợ sệt nghĩ và quay sang gã tài xế, quýnh quýnh giục:

- Tăng tốc độ lên tối đa đi, anh Mustafa!

Thực ra thì ngay khi kịp trấn tĩnh, Mustafa đã cho tấm thảm bay nhanh hết cỡ rồi. Giữa lúc thập tử nhất sinh, gã biết lo lắng cũng chẳng ích gì nên chú tâm vào việc lái tấm thảm bay sao cho thật êm ái, vững vàng.

- Nhanh nữa đi, anh Mustafa!

Ở phía sau, cô Kemli Trinh không ngừng rên rỉ mặc dù cô cũng biết Mustafa có lẽ không cần tới sự thúc hối của cô.

- Cô đừng lo, cô Kemli. - Gã Mustafa đột nhiên làm một cái chuyện mà trong đời gã chưa bao giờ làm là trấn an kẻ khác và gã ngạc nhiên một cách thích thú khi nhận ra điều trái khoáy đó - Cô nên biết là tốc độ của chổi bay không thể nào bì được với tốc độ của tấm thảm bay, ngay cả khi đó là cây Wind XP xịn nhất.

Thái độ trấn tĩnh khác thường của Mustafa cùng lời khẳng định của gã giúp cô Kemli Trinh cảm thấy ngực mình nhẹ đi một chút. Nhưng khi ngoảnh lại phía sau thì trái tim cô lập tức vắng đầu mất: Trong một thời gian ngắn, Balibia đã thu hẹp đáng kể khoảng cách giữa hắn và tấm thảm. Bây giờ thì cô đã có thể nhận ra chiếc áo choàng xanh dệt bằng tóc

khoác bên ngoài chiếc áo chùng của hắn và trên cổ hắn rõ ràng là đang đóng đũa khâu chuỗi kết bằng vô số những chiếc răng.

Cô Kemli Trinh thấy bụng mình thót lại. Những hình ảnh quái gở đó đập vào mắt làm cô muốn nôn oẹ quá. Nhưng điều làm cô muốn ngắt đi là khoảng cách giữa hai bên càng lúc càng gần lại một cách nhanh chóng. Như vậy hoặc là Mustafa đã nhận định sai bét về tốc độ của các loại chổi bay, hoặc gã không biết bất cứ một cây chổi tầm thường nào khi lọt vào tay của Balibia cũng trở nên cực kỳ đáng sợ. Chắc chắn Balibia đã phù phép cây chổi của hắn! Cô Kemli Trinh nghiêng về giả thuyết thứ hai và ý nghĩ đó khiến cô lạnh toát như ướp đá.

- Balibia đuổi gần kịp rồi, anh Mustafa! - Cô kêu lên, hoang mang và tuyệt vọng.

- Cô cứ ngồi yên đó! Để tôi!

Mustafa điềm nhiên nói, bằng một thứ giọng bình tĩnh lạ lẫm đến mức chính gã cũng không tin vào tai mình.

Nhưng Mustafa không có thì giờ để khám phá bản thân. Lúc này gã không muốn nghĩ đến điều gì khác hơn là tìm cách thoát khỏi sự truy đuổi của Balibia càng nhanh càng tốt.

Mustafa nôn nóng phóng tầm mắt ra xa và sau một hồi sục mắt khắp nơi, mặt gã rạn ra khi bắt gặp một cánh rừng dày bên trái.

Gã nhóm người trên chỗ ngồi, trông linh hoạt hẳn và phấn chấn nói:

- Chúng ta thoát rồi, cô Kemli! Cô nhìn xem Balibia còn cách chúng ta bao xa?

- Còn chừng mười mét thôi à.

Cô Kemli Trinh lập bập đấp, hoàn toàn thất bại khi cố ép mình lấy giọng tươi tỉnh. Với khoảng cách đó, cô nghĩ, nếu Balibia đánh ra một đòn chắc chắn Mustafa và cô lẫn tấm thảm đều cháy ra tro.

Trong khi Balibia có lẽ đang cân nhắc xem có nên hạ sát thủ hay không thì Mustafa đột ngột hét lên:

- Bám chặt vô mép thảm, cô Kemli!

Gần như cùng một lúc, tấm thảm đột ngột chao nghiêng, lượn một vòng rộng, vừa lượn vừa tụt rất nhanh xuống dưới như gặp phải vùng không khí loãng.

Cô Kemli Trinh nắm chặt mép thảm, và bất chấp ruột gan trong người đang muốn xổ tung vì nhồi xóc quá mạng, cô ngoái cổ dòm lên, mừng rỡ thấy Balibia vẫn đang lơ lửng tuốt trên cao. Có vẻ như hắn hoàn toàn bất ngờ trước cú lượn ngoạn mục và đầy mạo hiểm của Mustafa.

Đến khi hắn gầm lên, chúc cây chổi xuống và lao vút đi như một quả tên lửa chúi xuống mục tiêu thì tấm thảm của Mustafa đã kịp liệng sát bìa rừng và trong tích tắc đã lẫn vào giữa mớ lá xanh.

Như không thể khác, Mustafa và cô Kemli Trinh vắng mỗi người một hướng, mình mẩy đau như dần vì va đập thê thảm vào các cành nhánh chằng chịt trong rừng.

- Cô có sao không, cô Kemli? - Mustafa thì thào hỏi, gã cố nén đau bỏ lại chỗ người bạn đồng hành.

- Khô... ông sao... - Cô Kemli gượng lên tiếng, giọng đùng đục như vọng lên từ dưới lòng đất - Anh quan sát chung quanh xem Balibia đang ở đâu?

Mustafa lia mắt một vòng:

- Không thấy hấn đâu hết. Chắc hấn còn quanh quẩn ngoài kia.

- Nếu vào đây thế nào hấn cũng tìm thấy mình. - Cô Kemli Trinh nói bằng giọng của người vừa rơi xuống vực thẳm, nghe lều phều và rõ ràng là chẳng toát ra chút hy vọng nào.

Cô Kemli Trinh càng tỏ ra yếu đuối thì Mustafa càng thấy mình cứng rắn lạ lùng. Gã mím môi:

- Cho đến chừng nào hấn chưa tóm được mình thì kể như mình vẫn đang còn sống, cô Kemli à.

Cô Kemli Trinh ngược nhìn gã bằng ánh mắt biết ơn, ít ra là vì gã cho cô biết cô chưa chết. Đến bây giờ cô mới thấy cánh tay trái của Mustafa nhuộm đầy máu:

- Ối! Tay của anh...

- Không có gì nghiêm trọng lắm đâu. Chỉ bị một cành cây móc phải thôi.

Mustafa vừa nói vừa xé toạc tay áo quấn thành từng vòng quanh vết thương để cầm máu. Tuy gã cố tròng vào mặt vẻ thản nhiên nhưng nghe tiếng răng của gã nghiền vào nhau ken két, cô Kemli Trinh biết là gã đau lắm.

- Anh để tôi băng cho.

Cô nói, và chỏi tay ngồi thẳng dậy.

Mustafa và cô Kemli Trinh ở trong rừng suốt bảy ngày. Trong bảy ngày đó, họ chợp mắt rất ít. Những ngày đầu tiên, thỉnh thoảng họ lên ra ngoài bìa rừng để quan sát động tĩnh và khi thấy Balibia vẫn lảng vảng bên ngoài thì họ biết là họ còn phải ẩn nấp rất lâu.

- Sao Balibia không xông vào đây? - Rất nhiều lần Mustafa tỏ ra băn khoăn, và một vài lần gã thốt ra thành tiếng.

- Ừ, nếu hấn xông vào thì chúng ta đành chịu chết. - Những lần như vậy, cô Kemli Trinh luôn chớp mắt lo lắng - Khu rừng này hình như đã bị ếm, không thể đột nhập được.

Đôi khi, Balibia gây ra những đám cháy ở bìa rừng. Và ngay khi hai nạn nhân nấp bên trong đình ninh mình sẽ bị thiêu sống thì lửa đột ngột tắt dần.

- Hấn dọa cho mình chạy ra đó thôi.

Mustafa nói, mắt vẫn không ngừng quan sát ánh lửa thấp thoáng bên kia những hàng cây.

Tới ngày thứ tư, cả hai bắt đầu đi sâu vào giữa rừng.

- Trong này an toàn hơn.

Mustafa nói và cô Kemli Trinh tán đồng bằng cách lặng lẽ đi theo.

Nhưng ngay cả khi đã ở giữa rừng, chốc chốc họ vẫn nghe tiếng rú rít trên đầu và mặc dầu không trông thấy gì vì tán lá quá dày họ vẫn biết chiếc chổi bay của Balibia đang quần đảo bên trên một cách điên cuồng.

Một vài lần trong ngày, Balibia bắn xối xả từ trên cao những đám mưa lân tinh kèm theo những lời hăm he được truyền xuyên qua cây lá, nghe rõ mồn một, tất cả những trò mèo có tính chất khủng bố đó luôn luôn đặt hai kẻ trốn chạy vào tâm trạng bất an. Cũng may là Balibia không thấy họ, cũng như họ không nhìn thấy gã, nên những đợt công kích của hắn chỉ là hú họa nhưng dù vậy, mỗi lần thấy màn ánh sáng xanh chét chóc dội xuống, Mustafa và cô Kemli Trinh cũng phải tránh né cuống cuồng.

Thức ăn mà cô Kemli Trinh đem theo cạn dần theo thời gian bị bao vây và vào lúc cả hai đang bắt đầu tin rằng những ngày u ám đang đợi họ ở phía trước thì chuyện lạ xảy ra.

Lúc đó Mustafa đang ngủ chập chờn. Và một chiếc lá không biết từ đâu rơi trúng mặt đánh thức gã dậy. Mustafa càu nhàu, gỡ chiếc lá ra khỏi mặt và định ném đi. Nhưng một tích tắc trước khi chiếc lá rời khỏi tay, gã chợt nhìn thấy thấp thoáng ở trên đó có một thứ gì ngoằn ngoèo trông giống như là chữ viết.

Gã nắm chặt chiếc lá, nhìn sững và kinh ngạc khi thấy cái đó đúng là chữ. Những dòng chữ được đục xuyên qua chiếc lá một cách khéo léo và sắc sảo.

- Gì thế nhỉ?

Gã lẩm bẩm và gi chiếc lá vào sát mắt nhưng chưa kịp đọc thì cô Kemli Trinh nhắc thấy:

- Cái gì vậy, anh Mustafa?

- Lại đây, cô Kemli. - Mustafa huơ chiếc lá trên tay - Tôi vừa nhặt được một chiếc lá vô cùng kỳ quái.

- Ai viết gì thế nhỉ?

Cô Kemli Trinh lại gần và sững sốt kêu lên khi nhìn thấy những dòng chữ li ti.

- Tôi cũng không rõ. Vừa rồi tôi bị chính chiếc lá này đánh thức.

Mustafa nói và cùng với cô Kemli Trinh, cả hai cúi đầu vào chiếc lá, tò mò đọc:

- Thông điệp này do chim gõ kiến Ôtôbus đem tới. Các người đang ở trong khu rừng tiên tri. Các người đã xâm phạm đền thờ của thần Kalăm và chỗ nghỉ của ngài. Cái chết đang ở trước mắt các người, do chính kẻ thù của các người đem tới. Cách duy nhất để tiêu trừ tai họa là các người phải ăn ở với nhau như vợ chồng theo ý muốn của thần linh. Và mọi nguy hiểm sẽ tự nhiên tan biến. Đây là định mệnh mà cũng là duyên phận của các người. Nếu làm theo, vận may của các người sẽ lớn hơn một cỗ xe bốn rông, còn ngược bằng kháng cự, sự sống của các người sẽ nhỏ hơn nửa hạt tằm. Lúc đó những nút ma thuật sẽ được thần Kalăm thắt lại và sự bất hạnh ghê gớm sẽ phủ xuống các người...

Kể đến đây, gã tài xế đột nhiên ngưng bật và nếu da gã trắng hơn một chút chắc hẳn bọn trẻ đã thấy mặt gã đỏ lên.

- Thế rồi sao nữa, chú Mustafa? - Suku hỏi, ánh mắt ngưng đọng trên mặt gã tài xế.

- Sao nữa ư? - Mustafa ngẩn ra - Thì ta ném chiếc lá đó đi chứ sao. Ta ném và nói: “Thiệt là nhảm nhí”. Cô Kemli Trinh cũng nói y hệt ta. Cô nói “Thiệt là nhảm nhí”.

Gã thở ra:

- Nhưng khi cả hai nhìn vào mắt nhau thì chúng ta đều đọc được trong đó sự lo âu và chúng ta mơ hồ hiểu rằng những gì chiếc lá tiên tri mách bảo có thể không phải là trò đùa nhảm nhí.

- Tại sao thế hả chú? - Kăply thắc mắc.

- Bởi vì tuy ta không hề biết trên đời có cái gọi là khu rừng tiên tri nhưng cô Kemli Trinh thì đã từng nghe nhắc tới. Cô dạy môn Đời sống các loại ma ở trường Đămri, và khi nghiên cứu về môn này cô ít nhiều đã đọc thấy về khu rừng này trong các tài liệu. Hơn nữa, việc Balibia không dám xông bừa vào rừng đã cho thấy đây không phải là khu rừng bình thường.

Ánh mắt gã Mustafa bỗng trở nên mơ màng:

- Lúc đó chúng ta thật sự rất hoang mang. Mặc dù trong những ngày sống chết bên nhau, ta đã đem lòng yêu cô Kemli Trinh nhưng cô đã có hình bóng riêng trong lòng trước đó rồi.

- Đó là pháp sư Lăk, phải không chú? - Kăply hỏi một câu thừa thãi đến mức câu nói vừa buột ra khỏi miệng, nó liền giơ tay cốc đầu mình một cái.

- Pháp sư Lăk? Đúng là ông ta!

Mustafa đáp một cách máy móc, giọng vẫn xa xăm như vọng về từ một nơi nào đó trong ký ức. Trước ánh mắt ngạc nhiên của bọn trẻ, gã bỗng thở phì:

- Nhưng cuối cùng cả hai chúng ta không thể chống lại được định mệnh. Chúng ta không thể chết bất minh như vậy được. Hơn nữa, nếu số phận đã sắp đặt cho ta và cô Kemli Trinh nên vợ nên chồng thì xét cho cùng chúng ta cũng khó trốn tránh cái số phận đã được an bài đó.

Trán nhăn tít, có vẻ gã rất khó khăn khi thú nhận điều đó, thậm chí Kăply tưởng như có thể sờ được các nếp nhăn trên mặt gã.

Nguyên gật gù:

- Và rốt cuộc thì chú và cô Kemli Trinh đã an toàn ra khỏi khu rừng?

- Ờ. Đúng như chiếc lá tiên tri nói, khi chúng ta đã sống với nhau như vợ chồng theo lời căn dặn của thần Kalăm, Balibia đột nhiên biến mất. Thật là kỳ lạ. Và từ lúc đó cho tới khi quay về đến làng Ea Tiêu, chúng ta không gặp một bất trắc nào nữa. Nếu có bất trắc thì bất trắc đến từ ba mẹ cô Kemli Trinh...

- Chắc là họ không chấp nhận chú? - Nguyên thản nhiên nói - Họ cũng đâu có muốn trở thành mục tiêu tàn sát của trùm Bastu.

- Cậu nói đúng đó, cậu K'Brăk. - Gương mặt gã Mustafa sụp xuống - Khi ta trình bày mọi chuyện và xin hỏi cô Kemli Trinh làm vợ, ta không ngờ lại bị từ chối quyết liệt như vậy. Có vẻ như họ thà gả con gái cho một con cóc còn hơn là gả cho một tên nhập cư như ta.

Trước cảnh ngộ của Mustafa, bọn trẻ không nói gì, chính xác là không biết nói cái gì, nhất là ở lứa tuổi của tụi nó, nhưng những tiếng khịt mũi rụt rè thì nhau vang lên nghe rất giống những lời chia sẻ.

Nhưng Mustafa làm như không nghe thấy, vẫn đeo đuổi những ý nghĩ trong đầu, giọng càng lúc càng khổ tâm:

- Rốt cuộc thì chẳng cái gì ra cái gì hết. Cuộc đời bọn ta coi như nát bét. Cô Kemli Trinh có với ta một đứa con nhưng giấu biến nó ở làng Ea Tiêu, ta thì không dám nhận là ba nó. Còn pháp sư Lăk sau vụ đó đã lạnh nhạt hẳn, nếu không muốn nói là hất hủi cô Kemli Trinh ra mặt.

- Quái lạ! - Nguyên kêu lên - Làm sao pháp sư Lăk biết được chuyện này hả chú Mustafa? Hồng lẽ chú hoặc cô Kemli Trinh nói ra?

- Hồng ai nói ra hết, cậu K'Brăk. - Gã Mustafa trợn mắt lên, tay vò cái khăn chít quanh đầu mạnh đến nỗi suýt làm nó bung ra - Ta cũng rất lấy làm lạ về chuyện đó. Cho đến bây giờ ta vẫn không hiểu pháp sư Lăk bằng cách nào biết được sự việc đó.

Cặp lông mày Nguyên cau lại:

- Nếu tôi không lầm thì cô Kemli Trinh đã không quay trở lại trường Đămri sau kỳ nghỉ hè?

- Dĩ nhiên rồi. - Gã Mustafa huơ mạnh tay, lần này thì chiếc khăn xoắn ra luôn và rơi xuống đùi gã nhưng gã cũng chẳng buồn để ý - Để sinh con trong vòng bí mật, cô Kemli Trinh đã xin nghỉ dạy năm đó.

- Như vậy pháp sư Lăk tất phải nghi ngờ. Và nếu ổng chịu khó dò xét thì tất nhiên ổng...

- Không phải đâu, cậu K'Brăk. - Mustafa nóng nảy cắt ngang lời phỏng đoán của Nguyên - Ba ngày sau khi cô Kemli Trinh từ khu rừng tiên tri trở về, pháp sư Lăk đã tìm đến làng Ea Tiêu làm ầm ĩ và tuyên bố cắt đứt quan hệ. Như vậy là nguồn tin đó đến tai ông ta nhanh ngoài sức tưởng tượng.

Trong chốc lát, người Mustafa như rút lại, có vẻ như gã bị chính câu chuyện của mình đè bẹp. Kăply dán mắt vào gã, thấy tấm lưng to lớn của gã cong xuống như một tấm ván bị uốn, tự nhiên cảm thấy không tin được những gì gã đã làm trong chuyến bay chín năm về trước:

- Tôi vẫn không thể hiểu nổi một con người từng can đảm như thế, từng xả thân bảo vệ một phụ nữ yếu đuối trước sự truy sát của hộ pháp phe Hắc Ám mà bây giờ lại nhút nhát như tôi đang nhìn thấy. Chú có bịa đặt ra câu chuyện đó không vậy, chú Mustafa?

- Tôi chưa bao giờ là một người can đảm, cậu K'Brê. - Mustafa bình thản xác nhận, chẳng hề cảm thấy bị xúc phạm, dù Kăply cố tình chọc tức gã - Mối đe dọa tiềm tàng của trùm Bastu đã biến tôi thành một con gián và tôi chẳng ngại ngần gì nói ra điều đó. Tôi chỉ tìm thấy sự can đảm có một lần duy nhất đó thôi. Tôi cũng không hiểu ra làm sao nữa. Có lẽ

trước sự cô thế của một phụ nữ, khát vọng che chở của tôi được đánh thức. Cũng có thể đó là sức mạnh của tình yêu.

Kăply làm một động tác như đang cười:

- Và một khi đã mất tất cả thì sự can đảm của chú cũng mất theo luôn?

- Chính xác là vậy đó, cậu K'Brêt. Thậm chí cái gan của tôi bây giờ còn bé hơn là lúc tôi chưa gặp cô Kemli Trinh.

Mustafa rầu rĩ đáp, tay mò mẫm chút lại cái khăn bịt đầu và khi chút xong rồi thì gã cầm lên chiếc áo tàng hình bên cạnh, có vẻ như muốn chui ngay vào để chứng minh sự nhút nhát của mình.

- Gươm đã, chú Mustafa! - Suku níu tay Mustafa, không cho gã trông áo vô người - Tôi muốn nói chú nghe điều này.

Mustafa quay sang thẳng oắt, vẫn để yên tay mình trong tay nó:

- Chuyện gì vậy, cậu Suku?

Gương mặt của Suku đột nhiên trở nên nghiêm trang, giọng nói của nó càng nghiêm trang hơn:

- Theo tôi, khu rừng mà chú và cô Kemli Trinh lọt vào không phải là khu rừng tiên tri.

- Cậu nói sao? - Mustafa rõ ràng chưa hiểu Suku định nói gì. Cả Nguyên và Kăply ngồi bên cạnh cũng há hốc miệng vì ý kiến bất ngờ của thẳng oắt, đầu đưa nào đưa nấy kêu u u.

- Tôi muốn nói đó là khu rừng tiên tri giả. - Suku nói chậm từng tiếng - Có kẻ nào đó cố tình tạo ra một khu rừng giả mạo để đánh lừa chú và cô Kemli Trinh.

Bây giờ thì ý nghĩ trong câu nói của Suku đã ngấm được vô đầu Mustafa, và khi hiểu ra thẳng nhóc định nói gì gã nghệt mặt ra như thể từ trước đến giờ gã chưa từng nghe một điều kỳ cục hơn thế.

- Sao lại có thể như vậy được? - Mustafa một lần nữa trợn đôi mắt ốc nhồi lên và Kăply lại thấy thẳng Mom giống gã kinh khủng.

Suku hất đầu cho lọn tóc trước trán chuồi qua một bên và nói bằng giọng chắc nịch:

- Thứ nhất, khu rừng tiên tri không ở gần làng Ea Tiêu. Nó nằm trên con đường dẫn đến thung lũng Plei Mo, tức là ở hướng ngược lại. Với tốc độ của tấm thảm, chú phải bay ít nhất là một ngày rưỡi mới mong đến được khu rừng đó. Điều thứ hai còn quan trọng hơn: Kalăm là một phúc thần bụng bự và ngài chưa bao giờ là chủ nhân của khu rừng tiên tri, đơn giản vì Kalăm là một vị thần ưa nói đùa, lại bị tật cà lăm - những phẩm chất hoàn toàn không phù hợp với một đấng tiên tri.

- Thế chủ nhân của khu rừng tiên tri là ai hở Suku? - Kăply láu táu hỏi, nó đã ngồi sát Suku lúc nào không hay.

- Theo truyền thuyết, chủ nhân khu rừng này là ác thần Mituyn và canh giữ khu rừng này là con rắn của lão - con xatara. Những cây tiên tri mọc trên đầu của con rắn này. Đặc

điểm của con xatara là nó ngủ suốt đời. Nó ngủ ngay từ khi vừa sinh ra, do đó nó không phải là con rắn nguy hiểm. Nó chỉ đáng sợ những khi nó ngáp. Những cái ngáp của nó thường gây ra động đất, nhưng đồng thời cũng làm cây tiên tri rụng lá. Ai may mắn nhặt được những chiếc lá này, sẽ nhìn thấy tương lai của mình...

Kăply cố đừng cựa quậy mà không được:

- Thế còn...

Nhưng Mustafa còn ngứa ngáy hơn nó:

- Thế còn con Ôtôbus? Chính cô Kemli Trinh cho ta biết chim gõ kiến được xem là loài chim tiên tri...

- Đúng vậy. - Suku bình thản - Gõ kiến vẫn được suy tôn là giống chim tiên tri, đồng thời nó cũng là biểu tượng của việc duy trì nòi giống, và tên lấu cá nào đó đã dựa vào hai yếu tố này để lừa chú và cô Kemli Trinh. Thực ra thì chim gõ kiến chẳng liên quan gì đến khu rừng tiên tri hết. Sở dĩ nó được gọi như vậy vì tiếng gõ của nó thường báo điềm lành cho người đi săn và đặc biệt là nó có khả năng dẫn đường cho những ai đi lạc trong rừng.

Đến lúc này thì Mustafa quên mất ý định chui vào chiếc áo tàng hình. Mồ hôi trên trán gã đổ xuống như mưa, ướt đẫm cả chiếc khăn bịt đầu, nhưng gã không buồn chùi, cứ lấp bắp như người ngủ mê:

- Kinh khủng! Kinh khủng quá!

Nguyên nhìn Suku:

- Tên lấu cá mà em nói có lẽ là Balibia.

- Em cũng nghĩ là hần, anh K'Brăk. Rõ ràng bữa đó hần không có ý hạ sát chú Mustafa và cô Kemli Trinh, chỉ muốn lừa họ vào rừng. - Suku hấp háy đôi mắt sáng - Nhưng em không hiểu hần làm thế để làm gì. Suy cho cùng thì hần có lợi lộc gì trong chuyện này đâu.

- Khó hiểu thiệt! - Nguyên dứt mạnh một sợi tóc - Nhưng phe Hắc Ám xưa nay vẫn quen hành sự như thế. Nếu nhìn bề ngoài thì thấy những việc làm của chúng rất khó hiểu.

- Như vụ Buriam vừa rồi đó. - Kăply nhanh nhẩu chen lời, sung sướng vì đã nhớ kịp tới sự kiện nóng hổi đó.

Ở bên cạnh, gã Mustafa vẫn tiếp tục vật lộn với nỗi đau và có vẻ như gã đang tự dày vò mình khi luôn miệng lảm nhảm:

- Hồng lẽ thằng Mom là kết quả của một sự lừa dối? Không, nó vẫn là con tôi. Dù sao nó cũng là máu thịt của tôi.

Đột ngột gã ngược nhìn lên, ánh mắt chạy qua chạy lại giữa Nguyên và Kăply:

- Hai cậu làm ơn cho tôi biết sự thật đi. Họ đã chữa trị cho con tôi như thế nào? Chúng gốc của nó có chữa được không? Nó đã hết hần chưa?

Những câu hỏi dồn của gã tài xế và nhất là ánh mắt đau đáu hy vọng của gã khiến Nguyên và Kăply bất giác ngó nhau, thiệt sự là tụi nó hồng biết phải trả lời như thế nào. Nãy

giờ, gã Mustafa gần như bị nhấn chìm dưới vô vàn nỗi đau, tội nó không muốn ném thêm một tảng đá nữa vào gánh nặng trong lòng gã.

Cuối cùng, Nguyên quyết định nhìn thẳng vào mặt Mustafa, cố nghĩ là mình không nói dối:

- Pháp sư Lăk và pháp sư K'Buđăng đang làm hết cách để chữa cho con trai chú. Chú yên tâm đi, tội tôi nghĩ là sớm muộn gì họ cũng sẽ thành công.

Mặt gã Mustafa dần ra một chút và ánh sáng dần dần cháy lên trong đôi mắt tối sầm của gã.

Gã gật gù cảm khái:

- Pháp sư Lăk thì hồng biết ông đang nghĩ gì trong đầu. Nhưng nếu có đệ nhất danh y K'Buđăng nhúng tay vào thì tôi hoàn toàn tin tưởng...

Chia sẻ ebook: <https://downloadsach.com>

Follow us on Facebook: <https://facebook.com/caphebuoitoi>